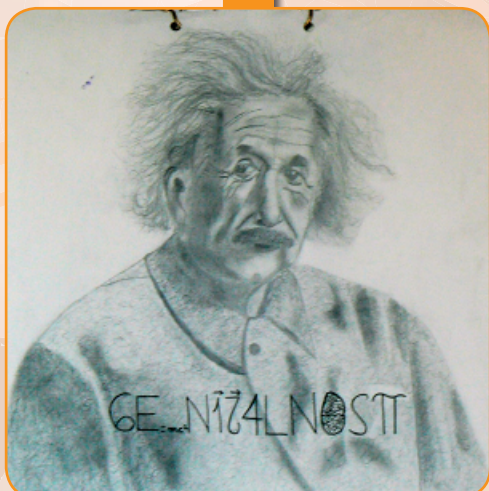

Polet 18

LIST ŽENSKOG ĐAČKOG DOMA SPLIT
BROJ 18, GODINA 2014.

Izdvajamo:
Život u domu
Snovi

Ilustracije: Marija Petrović
Maštovitost, Originalnost,
Ludost, Genijalnost

Polet

Ženski đački dom Split

Ćiril-Methodova 26

HR – 21000 Split

tel: 021/ 420 507

fax: 021/ 486 632

internet adresa:

www.zenskidjackidom-split.hr/

e-mail:

zenski-djacki-dom@st.htnet.hr

UREDNIŠTVO

Voditeljica

Đurđica Kamenjarin, prof.

Učenice

Marta Biskupović, Nikol Jerković,

Tina Tomašić, Anita Vukelja

SURADNICI

Odgajateljica

Vlatka Vladilo, prof.

učenice

Marina Čavka, Anđela Katavić,

Paula Katušić, Milica Kotarac, Maja

Mađer, Ana Mikelin Opara, Anita

Pavić, Marija Petrović, Martina

Šarić Čaleta

vanjski suradnik

Galan Grubiša, II. gimnazija

FOTOGRAFIJE

Učenice i odgajateljice,

vanjski suradnik Galan Grubiša, II.
gimnazija

LEKTURA

Zorana Granić, dipl.uč.

TISAK

Dalmacija papir, Split

travanj 2014.

ZA NAKLADNIKA

Vera Biočić, prof., ravnateljica

NASLOVNICA

Brodovi sanjaju, Galan Grubiša

Poklanjam riječ

Svaka i najsitnija riječ, izrečena iz naših usta, zapisana, nacrtana na neki je način pečat našeg života. Riječ je snažna. Može očarati ili razočarati, probuditi nadu ili stjerati u očaj, usrećiti ili ražalostiti. Poklanjam ti riječ. Ne bilo koju riječ, poklanjam ti genijalnost. Na putu do genijalnosti trebat će ti maštovitost i originalnost, trebat će i ludost. Maštovitost genijalca originalna do te mjere da drugima genijalci izgledaju ludi. Zapravo su genijalni. Na putu do genijalnosti svaku riječ predstavlja druga osoba: maštovitost – Joanne Kathleen Rowling, originalnost – Pablo Picasso, ludost – Salvador Dali, genijalnost – Albert Einstein.

Marija Petrović

“Riječi... spajaju ljude kao mostovi, stvarajući u isto vrijeme između čovjeka i čovjeka nepromostivosti vrlo često dublje od najmračnijega ponora.”

Miroslav Krleža

“Čovjek je gospodar riječi koje nije izgovorio, ali je rob onih riječi koje su mu izmakle.”

arapska poslovice

Riječ uredništva

Puni zanosa, ali otvorenih očiju, odlučili smo ovaj broj Poleta posvetiti snovima. Nemojte to pripisivati neozbiljnim godinama, već našoj radoznalosti o značenju snova za život. Voljeli bismo svoje snove ponijeti preko granice punoljetnosti, školovanja, pa čak i dragog nam boravka u domskom okruženju. Odgovore na pitanja što učiniti kada vam sunčeve zrake pokucaju na kapke, ili kako snovima popločati put života, ispisali smo na stranicama punoljetnog Poleta. Ako promatrate oblake stojeći čvrsto na zemlji, zavirite u ovaj broj. Potražili smo neobičnosti u svakodnevnom okruženju. Odali počast malenim mjestima našega srca, maturanticama, i ušli u čaroliju domskog ambijenta. POLETite stranicama ovogodišnjeg novinarskog rada, pronađite vrijeme za sebe otkrivajući čari svijeta pod pokroviteljstvom vlastite mašte.

Uredništvo Marta Biskupović, Anita Vukelja, Tina Tomašić & Nikol Jerković

Sadržaj

Na početku bijaše riječ	3
Novotarije	4
Malena mjesta srca moga	6
Paralelni intervju	8
Život u domu	10
Kviskoteka	14
Karaoke	15
LiDraNo	16
Top 5	18

Maturantice	20
Jedna jedina	22
Snovi	24
Izlet	28
Duhovnost	29
Put putujem	30
Kreativ@	32
Moda	34
Knjige	36
Dječja usta	38

Kraj ljeta, Ženskom đачkom domu, kao zajednici, obilježava početak. Početak stvaranja novog zajedništva. Njega čine djevojke koje svoje želje i ambicije pridružuju i polažu pod domske jastuke. Veselimo im se svakog rujna, rado iščekujući zajednička druženja i suživot.

Marta Biskupović

Nedjeljno popodne

Nedjelja je dan odmora, opuštanja i razbibrige. Barem većina nas tako provodi nedjelju. Ali, ovo je nedjeljno popodne bilo posebno.

Prva radnja se odvija u predvorju Ženskog đачkog doma u Splitu. Ispred velike oglasne ploče stoje zabrinute glave, stisnute jedna uz drugu, zure u popise odgojnih skupina tražeći svoje ime. Iza pogleda punih brige, nemirnih pokreta i grizenja noktiju stoje redovi obrane - roditelji s najjačim oružjem: podrškom, ljubavlju i strepnjom.

Druga radnja se premješta u TV salu - prostoriju u kojoj će učenice provoditi puno vremena. Počinje sastanak. Ravnateljica predstavlja djelatnike Doma, učenice i roditelji dobivaju potrebne informacije i kreće službeni upis. Svi se trude zadobiti povjerenje roditelja i učenica koje

zbunjeno promatraju sve oko sebe još zamišljajući u glavi oglasnu ploču s puno nepoznatih imena.

Treća radnja je u sobi. Ulazak, odlaganje kofera. Biranje kreveta: gornjeg ili donjeg, onog uz prozor ili bliže vratima? Odluke nisu lake.

Bliži se vrijeme kada se roditelji vraćaju kući. Briga na licima prelazi u blagu tugu, pobjegne i pokoja suza (iako je maskara postojana ☺). Kako izgleda sutra, nitko ne zna. Odjednom dolazi netko. Ah, to je moja cimerica! Evo i odgajateljice. Pričamo, ne znam, o svemu i svačemu, vidi... misli mi nisu u trajektu, ni u autobusu za kući... Malo mi ipak nedostaje kuća. Stani malo... na ovom zidu će mi super stajati novi Bieberov poster! Mislim da će sutra biti ok... ☺

Ponedjeljak je, mi želimo DOBRODOŠLICU:

Luciji Đapić, Nikol Martinić-Cezar, Jeleni Marinović, Andrei Mlikota, Kristini Bota, Manueli Mijić, Mariji Ivandić, Nikolini Franić, Arijani Matijejić, Petri Samardžić, Maji Mader, Sari Vladimir, Danijeli Vučić, Tini Tomašić, Maji Sladoja, Rebeki Čugura, Mariji Marović, Ivani Lizatović, Petri Zelić, Petri Katić Jurela, Mariji Petrović, Mii Hrzić Vulić, Marini Delonga, Danijeli Breljak, Martini Šarić Čaleta, Nikol Jerković, Marijani Vladislavić, Aniti Vukelja, Saneli Miglez, Ivani Bilić, Ivi Mustapić, Lari Borić, Mariji Matulić, Anđeli Katić, Klaudiji Marinović, Anđeli Dukić, Anđeli Vuković, Rebeki Talajić, Aniti Čutura, Kristini Gambiroža i Josipi Čović.

pedagoginja/odgajateljica
Vlatka Vladilo, prof.

ANKETA

Novi grad, škola, nova sredina, ljudi, nova pravila, udaljenost od roditeljskog doma. Pitale smo nove učenice kako se osjećaju, kakvi su im dojmovi, kako ide prilagodba.

Jesi li zadovoljna svojim boravkom u Ženskom đačkom domu?

Lucija Đapić: Ne mogu reći da sam zadovoljna, ali nemam drugog izbora.

Marija Ivandić: Zadovoljna sam. Zabavno je ujutro se buditi sa smijehom u sobi. U novi dan krenuti s prijateljicama i sretna. Nikada nisam ni sanjala da bih mogla živjeti s prijateljicama i to mi je super.

Što ti se najviše sviđa?

Nikol Martinić-Cezar: Najviše mi se sviđa što sam stekla nove prijateljice koje će, nadam se, to ostati i kad odem oдавde.

Nikolina Franić: Banane.

Anita Vukelja: Najviše mi se sviđa što sam upoznala mnogo novih ljudi i što sam smanjila korištenje mobitela i TV-a otkad sam ovdje. Sad uvijek imam nešto što mi je važnije od toga. Prijatelje.

Što ti je najmanje drago?

Danijela Breljak: Grafit ispred Ženskog đačkog doma!

Kristina Gambiroža: Smeta mi što u slobodno vrijeme ne mogu spavati.

Tina Tomašić: Ne volim ustajati rano i odlaziti na sastanke odgojne skupine.

Nikol Martinić-Cezar: Smeta mi što svaka soba nema odvojen WC.

Nikol Jerković: Neka pravila, npr. da ne smijem dovesti prijateljice u sobu ☹, odnosi nekih ljudi prema mojoj sobi i općenito prema svima, ponekad nerazumijevanje od strane nekih odgajateljica.

Što ti je bilo najlakše prihvatiti?

Danijela Breljak: Hranu vikendom (pečeno meso i krumpiri – njam, njam).

Nikol Jerković: Šest cura u sobi (najbolje cimerice), gašenje svjetala u 23:00.

Andrea Mlikota: Split. ☺

Na što se teško prilagođavaš?

Marijana Vladislavić: Na škripav pod i tanke zidove.

Maja Mađer: Na odvojenost od obitelji.

Tina Tomašić: Na obvezno vrijeme učenja.

Nikol Jerković: Na dijeljenje WC-a s više ljudi i na to što više nema radionica Adaptacija. ☹ (R. I. P. 16. 10. '13.)

Bi li preporučila Dom svojoj prijateljici? Zašto?

Anita Vukelja: Što se tiče društva, definitivno da, ali što se tiče učenja i ne baš.

Petra Katić Jurela: Da. Ovdje bi naučila biti odgovornija, upoznala bi puno različitih i zanimljivih cura.

Danijela Breljak: Ne znam. Nisam dovoljno dugo ovdje da bih mogla odgovoriti.

Fotografija s ciklusa pedagoških radionica programa Adaptacija, rujan – studeni 2013.

Bi li jednog dana kćerku poslala u dom?

Kristina Gambiroža: Da, da se polako osamostali i da vidi da život nije jednostavan.

Marija Marović: Nisam baš sigurna. Kupila bih joj stan.

Andrea Mlikota: Ne, zato što se ne želim odvajati niti sekunde od svog djeteta.

Martina Šarić Čaleta: Ne, mislim da bi joj bilo teško, pogotovo kada ne bi imala dobre cimerice.

Imaš li vremena za školske obveze i učenje? Za druženje?

Mia Hrzić Vulić: Imam vremena za učenje (ali mi se ne da) i za druženje.

Anita Vukelja: Ne! Još nisam otkrila kako uskladiti oboje u ovakvim okolnostima.

Petra Samardžić: Imam jer mi je vrijeme dosta dobro organizirano.

Je li Dom ispunio tvoja očekivanja? Ako da - koja? Ako ne - koja?

Arijana Matijević: Ne baš. Ne volim odvojenost od obitelji, ali radionice, slobodno vrijeme i red su super.

Nikol Jerković: Došla sam tu spremna na sve, nisam imala velika očekivanja, ali je na kraju sve ispalo odlično.

Sanela Miglez: Očekivala sam da ćemo sami voditi brigu o urednosti sobe. Iznenadio me veliki broj cura u sobi, ali navikavam se polako.

Prikupile i obradile
Anita Vukelja i Nikol Jerković

Tin Ujević, **Odlazak**

U slutnji, u čežnji daljine, daljine;
u srcu, u dahu planine, planine.

Malena mjesta srca moga,
spomenak Brača, Imotskoga.

I blijesak slavnog šestopera,
i miris (miris) kalopera

Tamo, tamo da putujem,
tamo, tamo da tugujem;

da čujem one stare basne,
da mlijeko plave bajke sasnem;

da više ne znam sebe sama,
ni dima bola u maglama.

Lastovski fumarari

Lastovo - najudaljeniji naseljeni otok u Jadranskom moru. Nije obični otok. To je mali kontinent, dovoljan sam sebi, sa svojim jezikom i običajima. Iliri su ga nazvali Ladesta (u grčkom značenju "zec koji leži"). Otok mojih predaka. I moj ljubljani zavičaj. Specifičan po mnogo čemu. Mjesto Lastovo, u kojemu ja živim, amfiteatralnog je izgleda. Tu sam prvi put čula liru, i zaplesala uz njen zvuk. Otok privlači turiste i putnike namjernike prirodnim ljepotama, kristalno bistrim morem, dobrodošlicom lokalnog stanovništva, bogatim pokladnim običajima, fumarima. Fumari (ili dimnjaci kada bi govorili književno) su pečat lastovskih vizura. Pitala sam đeda Ljubu, najstarijeg ukućanina, da mi kaže nešto o njima. Priča dede: "Hodili bi putem

do skule, nas pe šest, blesili bi u njih ko da su zlato, a onda se prepirali koji je boji. Čejadi su ih podizali na krovovima jer su predstavljali statusni simbol, a počeli su se javljati za vreme Dubrovačke Republike dok je Lastovo bilo pod njom. Mi smo na svoju kuću podigli fumar pre jedno četrdesetak godišć. Ka ga pogledan, svaki put se sjetin dana kad se gradi. Oni malo stariji fumari danaske se obnavljaju. Na kuću od Biza je najstariji fumar, ima bit jedno od četristo do pesto godišć. Ala čerce vaja salpat mrežu, ala hod u miru." I hodim ja svojim životnim putom, a svaki pogled na fumaru vrati me u mislima mome dedu, mome Lastovu.

Martina Šarić

Imotski

Imotski je smješten na brdu Podi i zbog toga nazvan Grad na gori. Naizgled jednostavan, a zapravo dinamičan. Imotski je grad događanja i kulturnih znamenitosti. Njegovi stanovnici svake godine tradicionalno obilježavaju dan grada 1. kolovoza. Slavlje se priređuje i za Veliku Gospu, 15. kolovoza. Od kulturnih znamenitosti najpoznatija je Turska

kula s koje se pruža predivan pogled na Modro jezero. U Turskoj kuli se nalazi crkva Gospe od anđela. No, od svega su meni najdraža jezera. Sigurno svi znaju za Modro i Crveno jezero, ali pretpostavljam da malo ljudi zna za ostalih jedanaest jezera. Meni je najljepše Modro jezero. Duboko modro plavetnilo u sivom usjeku kamena, zrcali u jutarnjim satima odrazom toliko lijepim da se na trenutak promatraču čini da je zalutao u bajku. Mir i tišina obavija usamljenog šetača na serpentinama koje se spuštaju do vode. Sve dok ga cvrkut ptica podsjeti da nije sam, u prizoru gdje se priroda i njena slika u vodi stapaju u jedno, a oko teško na-

lazi granicu. Ljetna druženja na kupanju s ekipom iz ulice - Jezeranima, natjecanja u skakanju u jezero sa stijena, naše su živote obogatili nezaboravnim uspomena. U mislima im se rado vraćam i kada sam daleko od kuće. Ponekad se Modro jezero umori od dugog vrućeg ljeta, pa se smanji, potom i presuši. Tada se na suhom ispucanom dnu okupe

dvije nogometne ekipe: Vilenjaci i Vukodlaci. Oni su stanovnici dviju ulica najbližih Modrom jezeru. Promatrači se u velikom broju okupe uz rubove "nogometnog igrališta" i po okolnim stijenama. A s prvim jesenjim kišama izvori na njegovom dnu provru, i plavetnilo vode nagrađuje oko promatrača svojom ljepotom. Prava ljepota se uvijek skriva, pa tako i naš kanjon Badnjavice. Tajnoviti kanjon Badnjovice izranja iz jutarnjih sunčevih zraka koje se utapaju u njegovim pukotinama. To su slike moga kraja.

Andela Katavić

Živjeti raznolikost. Pronaći u svakom čovjeku obojeni dio osobnosti koji nas odvaja od crno-bijelog stanja u masi. Boje posebnosti koje se prelijevaju iz njihova karaktera privukle su pažnju i učinile ih našim sugovornicama. Otkrivamo nijanse koje ih čine izuzetnim i upoznajemo originalne djevojke iz naše okoline.

Marta Biskupović

SANELA MIGLEZ I MAJA MAĐER

Djevojke koje za vrijeme svog školovanja u Splitu stanuju u Ženskom đlačkom domu najčešće su sa srednjodalmatinskih otoka, iz šireg splitskog zaleđa ili hercegovačkog kraja. Stanuju u Splitu i djevojke iz daljih krajeva Lijepe naše. Nama, koje svaki vikend prvim trajektom ili autobusom žurimo kući, teško je zamisliti kako one provode vikende daleko od obitelji, što ih je ponukalo da sa četrnaest godina otiđu daleko od kuće. Od ove godine u Domu stanuju jedna Purgerka i jedna Zagorka, Maja Mađer iz Zagreba i Sanela Miglez iz Koprivnice. Prilika za paralelni intervju.

Što te je navelo dodeš na školovanje u Split?

Sanela: Oduvijek sam htjela biti stjuardesa. Kada sam završila osmi razred, dobro sam se raspitala za školu i zaključila da želim otići u Split, jer mi se Zagreb činio prevelik, a i

iskreno, htjela sam biti posebna jer se rijetki odluče.

Maja: Svako sam ljetu u Splitu. Tu mi je bolje društvo, a i trebala mi je promjena. Željela sam se pomaknuti iz Zagreba jer mislim da bi me tamo društvo iskvarilo.

Je li bilo teško donijeti odluku?

Sanela: Na početku i nije, jer mi se činilo da će mi biti predbro bez roditelja, ali mislim da sada tako ne bih razmišljala.

Maja: Na neki način je, jer sam znala da će mi svi nedostajati i da ću imati krize.

Kako su tvoju odluku prihvatili tvoji prijatelji i obitelj?

Sanela: Roditelji su me uvijek hrabрили i podržavali u odlukama, dok su prijatelji sve teže prihvatili i puno me puta pokušavali odgovoriti.

Maja: Svi su me odgovarali od odlaska, govorili mi da ću im nedostajati, ali jedna mi je prijateljica rekla: "Idi i ostvari svoje snove, jer naše prijateljstvo se neće promijeniti bez obzira na daljinu."

Kakav je bio prvi dan u Splitu i je li se bilo teško oprostiti s bližnjima?

Sanela: Moj prvi dan u Splitu je bio užasan i prazan, pun stranih ljudi. Da, najteže mi se bilo oprostiti s bližnjima: najboljim prijateljima, nogometašicama, košarkašicama i dečkom, naravno. ☺

Maja: Već sam prije bila u Splitu, ali moj prvi dan u Ženskom đlačkom domu je bio užasan. Iste sekunde kad sam ušla shvatila sam da će biti jako teško. Ipak, tu sam. Bilo mi se teško oprostiti s bližnjima, ali važno mi je da sam ostala sa svima u kontaktu.

Sviđa li ti se Ženski đlački dom?

Sanela: Dom mi se sviđa, ali mislim da ima puno cura na ovoliki prostor.

Maja: U nekim stvarima mi je OK, ali ima svoje mane.

Je li se bilo teško priviknuti na novi način života, nove ljude, novu školu?

Sanela: Da. Užasno mi se bilo priviknuti na sve novo, uostalom još uvijek se ne mogu snaći u riječima i načinu govora, ali pokušavam i dajem sve od sebe da zapamtim sve.

Maja: Nije mi se bilo teško priviknuti jer sam bila upoznata sa Splitom i ljudima u njemu.

Na što ti se bilo najlakše priviknuti, a na što najteže?

Sanela: Najlakše mi se bilo priviknuti na ritam života, a na sve ostalo sam se teško priviknula.

Maja: Najlakše mi se bilo priviknuti na ljude i okolinu, a najteže na školu i nove predmete.

Što ti najviše nedostaje?

Sanela: Najviše mi nedostaje dečko, ali i kopačke, dres, cure iz kluba, prijatelji...

Maja: Najviše mi nedostaje Ivana Beck ♥, moj pas, obitelj, prijatelji iz kvarta.

Imaš li nekad krizu?

Sanela: Da, imam. Najteže je kad ostanem sama, sjetim se svega u Koprivnici i tada suze same krenu. A kada one krenu želim biti sama, da me nitko ništa ne zapitkuje.

Maja: Da, kad sam tužna trebam zagrljaj, utjehu svoje najbolje prijateljice koja je četristopedesetšest kilometara udaljena od mene.

Da možeš vratiti vrijeme bi li se opet odlučila za Split?

Sanela: Nisam sigurna, mislim da ne bih tako daleko otišla, s petnaest godina ne znaš zapravo što odlučuješ i kakve posljedice to nosi.

Maja: Da, jer da nisam došla, ne bih upoznala toliko dobrih ljudi.

Što je najljepše što ti se dogodilo u dosadašnjem boravku u Splitu?

Sanela: Najljepše mi je što sam pronašla prijateljicu koja me shvaća, s kojom mogu pričati o svemu. Jednostavno je najbolja.

Maja: Jedan Splitsanin.

Je li teško gledati cure kako svaki petak pakiraju stvari i odlaze kući?

Sanela: Da, to je najteže od svega.

Maja: Pa nije mi teško, navikla sam ostajati svaki vikend.

Kakav je osjećaj napokon otići kući za praznike?

Sanela: Najbolji osjećaj na svijetu! Kada dođeš kući, svi te čekaju, a ti samo želiš da te svi izgrle. Najbolje je i to što svi znaju kada dolazim, pa mi prijatelji naprave party. Neopisiv osjećaj, divno, blaženo.

Maja: Savršen. Jedan od najljepših osjećaja, kada nakon toliko vremena ponovno vidim ljude do kojih mi je najviše stalo.

Što ti najviše smeta u Splitu i što bi promijenila?

Sanela: Ne smeta mi ništa, možda bih voljela da su ljudi malo ljubazniji.

Maja: Ne smeta mi ništa i ne bih ništa mijenjala.

Deset brzih:

Nogomet ili košarka?

Sanela: Nogomet.

Maja: Košarka(ši). ☺

Voće ili povrće?

Sanela: Voće.

Maja: Voće.

Štikle ili tenisice?

Sanela: Tenisice.

Maja: Tenisice.

Šminka ili prirodna ljepota?

Sanela: Prirodna ljepota.

Maja: Šminka.

Traperice ili suknja?

Sanela: Traperice.

Maja: Traperice.

Sladoled ili čokolada?

Sanela: Čokolada.

Maja: Čokolada.

Plavi ili crni dečki?

Sanela: Plavi :D

Maja: Smeđi.

Film ili knjiga?

Sanela: Film.

Maja: Film.

Glazba ili TV?

Sanela: Glazba.

Maja: Glazba.

Zagreb/Koprivnica ili Split?

Sanela: Koprivnica.

Maja: Split!

Zabilježila
Anita Vukelja

DOM JE SLAGALICA, DOSLOVNO I PRENESENO.

Nitko nije savršen.

Svi imamo vrline...

...i mane.

S nekim jednostavno "ne kliknemo".

A nekima je dovoljno prići iz drugog kuta.

Neki se slažu samo sa par ljudi...

...a neki sa mnogima.

Tina Tomašić

Kao što rekoh, dom je slagalica i nastat će prava zbrka ako ne znate s kim se povezati. Ali, ako znate, sve se savršeno uklapa.

Najdraža, najbolja, željno očekivana DOMIJADA

Željno očekivani, godišnji susreti učeničkih domova. Najprije Regionalna domijada na kojoj svi imaju isti cilj, izboriti prolaz dalje, na Državnu domijadu. I ove godine smo imali što pokazati. Sportska domijada regije održala se u Dubrovniku 13. travnja 2013. godine. Rukometašice su osvojile prvo mjesto porazivši ekipe: Ženskog đakčkog doma Dubrovnik i Ženskog učeničkog doma Paola di Rosa. Stolnotenisačice su bile četvrtie.

Dva tjedna poslije održalo se natjecanje u području kulture. Predstavnice sekcija: ručnog rada, klape, folklor, novinarke, dramske i plesa krenule su po nagrade.

Folkorašice su se predstavile plesom pod nazivom *Alaj fino to baranjsko vino* (drugo mjesto). Plesna točka zvala se *Paper aero plane* (drugo mjesto). Dramska družina svoju je izvedbu nazvala *Bar code* (drugo mjesto), a Anđela Stipić recitirala je Jackuesa Preverta *Doručak* (treće mjesto).

Ručni radovi predstavili su se rukotvorinama: satovi u decoupage, shabby chic i pittorico tehnici, kravate i pregače ukrašenim decoupageom i slikarskom tehnikom, uskrsna jaja u faberge tehnici, te dvjema instalacijama: *Omnia mea mecum porto* i *Nemoćne pred ljubavlju* (instalacija *Nemoćne pred ljubavlju* treće mjesto). Novinarska skupina izdala je *Polet*.

Rukometašice su se veselile pobjedi iako je bilo naznaka da se Državna domijada neće održati. Ipak, organiziran je državni susret u Bedekovčini 17. i 18. travnja 2013. godine.

Na putu do Bedekovčine posjetile smo Muzej neandertalaca u Krapini i dvorac Trakošćan.

SUSRETI UČENIČKIH DOMOVA 2013. 38. DOMIJADA

Na putu prema Bedekovčini

A u Bedekovčini...? Hrabre rukometašice zasluženno su odnijele pobjedu i ostvarile svoj san - postale su državne prvakinje!

Paula Katušić

Najbolje rukometašice 2013.

Podrška s tribina

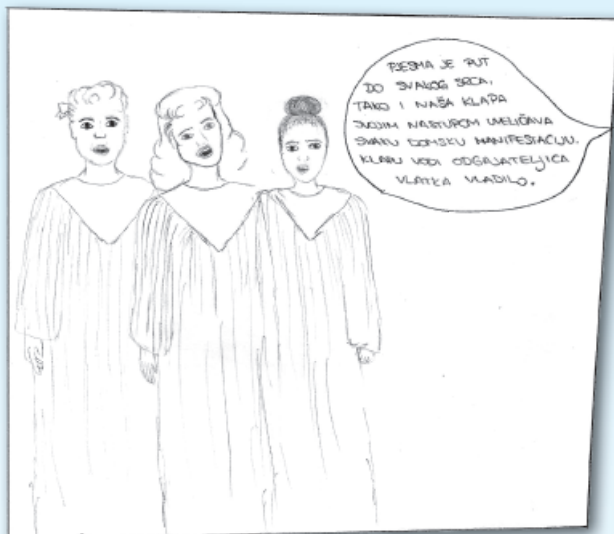

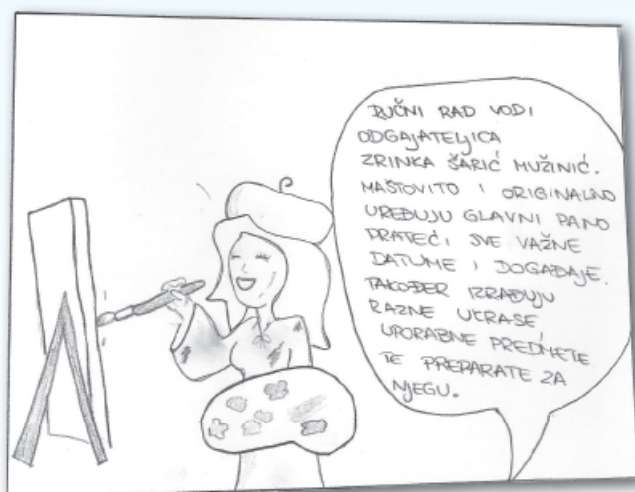
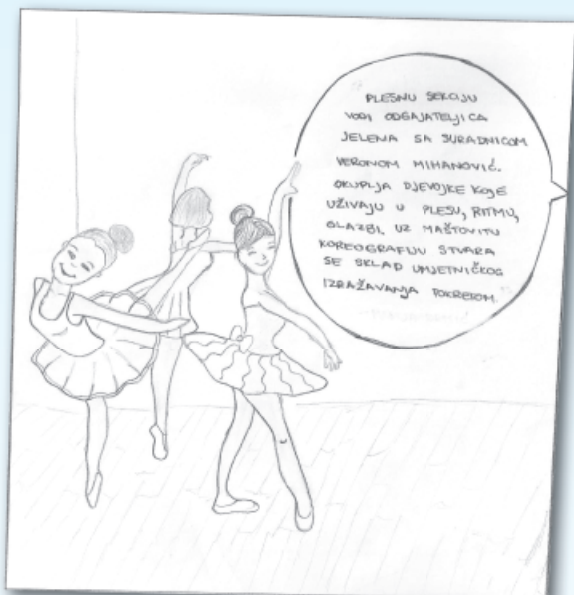
Pobjednički pehar

Život u Ženskom đačkom domu obogaćen je nizom sadržaja, takozvanim izbornim i posebnim programa kojima upotpunjujemo slobodno vrijeme. Prilika je to za sastanke, druženja, radionice, kazališne predstave, izlete. Prilika je da naučimo nešto novo, napravimo nešto lijepo, korisno. Prilika da rastemo u znanju, mudrosti, vještinama.

Strip o domskim aktivnostima i programima nacrtala je Tina Tomašić.

Pobjednice

Je li broj trinaest sretan ili nesretan broj? Drevni Rimljani su smatrali broj trinaest simbolom uništenja i nesreće. U drevnoj Grčkoj Zeus se smatrao trinaestim i najmoćnijim bogom. Trinaest je bilo uzvanika na Isusovoj posljednjoj večeri. Mnoge zgrade u svijetu pri brojanju katova potpuno preskoče broj trinaest, tako da s kata broj dvanaest odmah idete na kat broj četrnaest. Postoji i fobija od broja trinaest, zove se triskadefakofija.

Naše sugovornice sigurno ne pate od te teškoizgovorljive fobije. Njima je baš trinaesti ciklus Kviskoteke bio najsretniji.

Kristina Ribičić i Sara Norac Kljajo, maturantice IV. odgojne skupine.

Kako se osjećate kao pobjednice Kviskoteke nakon četiri godine sudjelovanja?

Kristina/Sara: Nikad se nismo natjecale s ciljem da pobijedimo već zbog zabave, ali je odlično kad uz zabavu još i osvojiš prvo mjesto. Baš smo bile ponosne.

Četiri godine predstavljate svoju odgojnu skupinu, jeste li ikad htjele odustati?

Kristina/Sara: Nikad nismo ni pomislile na to jer smo se super provodile uz odlične navijače i ostale natjecateljice.

Sve ste godine nastupale kostimirane u plave ili crvene Štrumpfove, tko je dao ideju za kostime?

Kristina/Sara: Ideju za Štrumpfove i kostime dala je odgajateljica Štefica pa smo zbog nje ostale vjerne tome.

Je li želja za natjecanjem i pobjedom sve četiri godine bila ista?

Kristina/Sara: Kada smo tek došle nismo znale kakvo je to natjecanje, imale smo veliku

tremu, ali s godinama je ona nestala. Nama je postalo sve zabavnije, a i ostatak grupe je htio da budemo predstavnice.

U kojim ste domskim programima aktivne i kako ste ih uspjele uskladiti s učenjem?

Kristina: Već četiri godine sam u dramskoj grupi, u Biblijskom kutku, i predstavnica sam svoje odgojne skupine u Vijeću učenika. Te aktivnosti dobro dođu nakon teškog dana. Potrebno je dva sata opuštanja koje pružaju slobodne aktivnosti, iako nisam uvijek imala volje ići na neku probu skupila bih snage jer se uvijek na kraju isplati.

Sara: Biblijski kutak pohađam četiri godine, a klapu i folklor dvije. Nije uvijek bilo lako, pogotovo prije nastupa. Ponekad nisam imala volje za otići na probe, ali onaj osjećaj kada ste na pozornici je prekrasan. Na nastupima upoznate mnogo novih ljudi, na neki način i sami postanete bolja osoba. Nikad nisam žalila što sam član tih sekcija.

Kristina/Sara: Aktivnosti redovito pohađamo iako se pripremamo za maturu. Svim curama bi preporučile da pronađu sebe u nekoj sekciji jer stvarno sa sobom donose prekrasne uspomene i nezaboravna iskustva.

I za kraj, što dobro, a što manje dobro ćete ponijeti sa sobom?

Kristina/Sara: Mnogo je lijepih uspomena, ali nam je uvijek smetalo pravilo: "Gašenje svjetala u jedanaest navečer!" Uz sve nastupe, adaptacije i radionice, loše se lako zaboravi, jer ga nije bilo puno. Najteže se bilo prilagoditi u prvom razredu, ali smo shvatile koliko nam je dobrog stanovanje u Ženskom đlačkom domu donijelo. Bilo je uspona i padova, ali sve je lakše kada te netko bodri, uvijek imaš s kim otići na ručak, nađe se netko tko će te utješiti. Tu su i odgajateljice, koje nisu baš svaki put bile u pravu, ali treba im popustiti jer: "Pametniji popušta". Svoju djecu bi poslale u Ženski đlački dom jer je to najsigurnije i najljepše mjesto za provesti godine srednje škole. Ne morate se bojati, svima je u početku bilo teško, ali sada, kada je kraj blizu, sa sigurnošću možemo reći da je život ovdje jedno prekrasno iskustvo.

Zabilježila
Nikol Jerković

Volim osmijeh tvoj

Andrea i prijavile smo se samo dan prije natjecanja. Vodila nas je želja za zabavom i plesom. Vjerovale smo da će to biti zanimljivo iskustvo. Pri odabiru pjesme nismo bile brze. Odluku smo donijele nekoliko sati prije nastupa. Vremena za probu je bilo malo. Pjesmu smo otpjevale nekoliko puta. Pjevale smo pjesmu *Volim osmijeh tvoj*. Toliko o glasovnim pripremama. Stajling je već nešto drugo: obje smo nosile traperice, Andrea majicu i kožnu jaknu, a ja košuljicu. Spremne za malu zabavu ili domjenak.

Ugođaj na Karaokama bio je božićni. Trema je nestala prije nastupa. S mikrofonom u ruci pjevale smo i plesale opušteno. Nismo razmišljale o pobjedi, uživale smo na pozornici, u "zvjezdanoj dvorani ŽĐD-a". Uživale smo u trenutku. Nakon nastupa svih natjecateljica zajedno smo zapjevali i iščekivali proglašenje pobjednica.

Tko čeka dočeka: Maja i Andrea – prvo mjesto. Pobjednice! I onda kada se najmanje nadaš, dogodi se nešto lijepo.

Maja Mađer

Raspjevana publika

Volim osmijeh tvoj baš dobro ti stoji
još ti bolje stoje poljupci moji
ma kriv je meni svako
kom' smiješ se ti, moja ljubavi

Volim osmijeh tvoj i nosi ga uvijek
smij' se samo, dušu mi grij' zauvijek
i krivi su mi svi, i krivo mi je sve
kad sam bez tebe

Toše Proeski, *Volim osmijeh tvoj*

Prvi put na LiDraNu

Stvaranje domskog časopisa bilježi uspomene. Zajedničke sastanke, dogovore, pisanja, komponiranja... A kad imate priliku dobiti stručno mišljenje za svoj rad i čuti da se trud isplatio, to ostaje u posebnom sjećanju. Tako smo se mi, uredništvo *Poleta*, našli na smotri LiDraNo, održanoj u Hrvatskom mornaričkom domu Lora u veljači 2014. godine. Naš prvi nastup na LiDraNu. Nakon svečanog otvorenja, željno smo iščekivali mišljenje triju stručnjaka: za grafiku, pravopis i hrvatski jezik, tzv. Okrugli stol. Prethodno smo, prelistavajući izložene listove, ušli u druge škole, stilove pi-

sanja i radove naših vršnjaka. Nismo propustili uobičajenu "novinarsku kavicu" s mentoricom i voditeljicom, Đurđicom Kamenjarin. Prisjećali smo se uloženog rada, lijepih trenutaka, poteškoća koje su se utkale u 17. broj *Poleta*. Na Okruglom stolu naučili smo mnogo o novinarstvu. Naravno, najbolje se uči na greškama, tuđim i vlastitim. Ostali smo iznenađeni i iznimno zadovoljni pozitivnim kritikama koje su nam dale polet da marljivo krenemo u stvaranje novog broja.

Marta Biskupović

Jednog sasvim običnog i kišnog četvrtka našla sam se u Lori, pospanog osmijeha na licu i velikih očekivanja. Nakon svečanog programa otvaranja LiDraNa odgajateljica nam je veselo obznanila da smo predloženi za državnu razinu s našim *Poletom*. U stvaranje *Poleta* utkano je mnogo truda. U tom sam trenutku bila ushićena što sam dio uredništva. Nakon stanke, tijekom koje smo se odmorile i najele, došlo je vrijeme za Okrugle stolove. To je samo fraza, stolovi zapravo nisu bili okrugli. Otprilike jedan sat slušali smo komentare o svim izloženim listovima. Našli smo se u društvu dobro poznate Šestančice, uvijek savršene Treme iz MIOC-a, kreativnog Sloga Grafičke škole, i mnogih drugih. Za naš *Polet* nije bilo većih primjedbi, štoviše, pohvalili su našu upornost (Znate li da ne postoji kategorija za domske listove?) i istaknuli toplinu i pozitivno ozračje koje su uočili pomno listajući naše malo blago. Tu smo zapravo shvatile da smo samo predložene za državnu smotru LiDraNa, što ne znači nužno i da idemo. Odluka je na Državnoj prosudbenoj komisiji. I što sada, mi smo radosnu vijest s početka priče već javili ekipi u Ženskom đlačkom domu? Smišljale smo kako reagirati i što reći kada nas obaspu čestitkama. Što se, naravno, i dogodilo. Na panou je velikim narančastim slovima pisalo: "Čestitke novinarskoj grupi za prolaz na državno natjecanje!" Širom otvorenih očiju stojimo pred

natpisom. Zbunjena tišina je trajala desetak sekundi, a onda - prasak, stubište se orilo od našeg smijeha. Objasnile smo ravnateljici što se točno dogodilo. A onda, prvo smijeh, a zatim čestitke zbog ulaska u konkurenciju s ostalim poznatim listovima. Skinule smo preuranjenu čestitku s panoa i odlučile se još više potruditi, da se sljedeće godine prolaz ostvari tamo gdje je predviđeno, a ne samo na panou.

Nikol Jerković

Zločin i kazna

Sjedeći na jednoj od deset stepenica koje poniru u dubinu naše podsvijesti, ruski romanopisac Fjodor Mihajlovič Dostojevski rječju je obasjao sablasna, neograničena i iracionalna područja. Tako je 1866. uz Lava Nikolajeviča Tolstoja, najznačajniji predstavnik visokog ruskog realizma, materijalizirao krajnje granice i susreo svakog čovjeka s jačinom vlastite savjesti napisavši roman Zločin i kazna.

Okusivši hladan izdah nepravde, Dostojevski je stopio svoje propale ideale i gorak osjećaj socijalne nejednakosti, pretočivši je u ambijent kojim je šetao siromašni student prava Rodion Romanovič Raskoljnikov, glavni lik romana. Stavivši mladog buntovnika u središte radnje, istu započinje svakodnevnom šetnjom običnim životnim prostorima: sobica u kojoj guši mladenačku ambicioznost, ulica na kojoj susreće ljude s kojima dijeli pljuske najnižeg društvenog položaja, te gostionica u kojoj se utapaju svakodnevice. Uvlačimo se tako u psihologiju i svjetonazor Raskoljnikova. Ulazimo u dva dijela njegove osobnosti: jednog uvjetovanog ubojstvom stare lihvarice kod koje je zalagao razne predmete, i drugog - inteligentnog mladića osjetljivog na stvarnost.

Dostojevski zaključuje da u dubinama ne šetamo sami, da svako djelo prati posljedica. Grijeh, ispaštanje i kazna zločina suočava Raskoljnikova s posljedicama pravde što su je odredili obični ljudi. On spoznaje da nema potencijal izuzetnog pojedinca i da je uhvaćen. Uhvaćen u klopku vlastitog razdora, koji mu ostavlja "...da se nije htio opravdavati nego čak kao da je pokazivao želju da

*Ako pri svakoj prijateljskoj
usluži odmah misliš na
zahvalnost, onda nisi darovao,
već prodao.*

F.M. Dostojevski

još više okrivi sam sebe." Nastavlja ulicom, gazi ograničenjima običnih ljudi, "...pokazuje grubu otvorenost kako je uzrok svemu njegov kukavni položaj...", ostavlja maglu nedorečenosti vlastitih ciljeva. Ruku pruža prema Sonji, biću koje zauzima mjesto njegove osamljenosti, vlada njegovom mirnoćom i reflektira mapu ispravnog puta u njegovu svijest. Pravom putu je prethodilo pitanje zločina koje se izdiglo iznad pisanih zakona kojima su ljudi uredili društvo. U tom društvu pronašao se Raskoljnikov, ostavljen sa zločinom kao sredstvom preživljavanja. Sredstvo je opisala kazna. Krivnja je ostala u kadru ubijanja principa zatočenog kao prepreke u svijesti ruskog mladića.

Bacio je zadnji pogled, odlučio bježati stepenicama ka vrhu. Ostao mu je vlastiti odabir i vlastita jeka. Nije mogao ustati dok se ona vraćala putem uzroka i posljedice. Razbijala se o onaj inteligentni karakter, ostavljajući svjetlo u jednostavnom postupku, pomirenju. Pronalaženju i življenju iskonskog poimanja sebe.

Marta Biskupović

Stvari koje moraš napraviti dok si u ženskom đlačkom domu

Nakon skoro četiri godine provedene ovdje, moram priznati da mi je postalo tijesno. Nadzor, pravila, nedostatak privatnosti, da ne nabrajam ... No, kad bolje razmislim, duži je popis stvari koje su mi donijele mnogo lijepih uspomena.

Ovo su neke od njih:

Prijateljstvo

U početku nije bilo lako razaznati tko je zapravo ona prava prijateljica kojoj mogu pokloniti svoje slobodne sate, ali vrijeme je pokazalo svoje...

Dom je pravo mjesto za sklapanje dugotrajnih i iskrenih prijateljstava!

Domske aktivnosti

Rukomet, plesna sekcija, klapa, stolni tenis, voloniranje... Svatko se može pronaći u nečemu! Neke od tih sekcija sudjeluju na natjecanjima učeničkih domova koji su odlična prilika za pokazati svoj talent uloženi trud, i ono najvažnije zabaviti se.

Zakasniti

Pravila su tu da se krše! Zasigurno su sve cure bar jednom zakasnile i osjetile čari Splita nakon 22:00. :D. Ako već dosad niste, učinite to!

Movie night

Jedan vikend ostanite, nađite dobro društvo, kupite grickalice, pripremite dobar film i zabava može početi. :)

“Žicati” hranu po sobama

Za vrijeme napadaja gladi, u potrazi za hranom, potrebno je obići pola Doma da bi zadovoljile svoju neutaživu glad. Uvijek se nađe komadić kruha, maslo od doručka, kolačić od kuće ili neko voće koji u tom trenutku život znače.

Zaključak: Iskoristite vrijeme najbolje što možete. Tko preživi, pričat će. :D

Anita Pavić

5
TOP

“Omnia mea mecum porto.”

Marta Biskupović, tehnika decoupage
“Sve svoje nosim sobom.”, svoje tuge i radosti, sva lijepa sjećanja, svoje snove. Sa sobom i u sebi. Kao život koji puno nosi sa sobom, još više ostavlja u nama. I poručuje: pravo bogatstvo je u znanju i mudrosti.

Selma
Putuje na fakultet
Ona putuje, ja kofer nosim
Molim
Težak je al pošto njen je lično
Ja i taj kofer volim

Iz pjesme Selma, Bijelo dugme

Došla je i ta zadnja, dugo iščekivana godina. Tek sada, kada je vrijeme za ozbiljne odluke i rastanak od stare rutine, shvaćam kako su četiri godine brzo prošle. Koliko god težak bio dolazak, rastanak od roditelja i prijatelja, u sjećanju mi ostaju samo lijepi trenutci koje sam provela u Ženskom đlačkom domu. Mnoge ću stvari pamtit, ali ipak mogu izdvojiti ono što ni jedna od cura ne bi trebala propustiti.

Prvo i najljepše iskustvo mi je s Regionalne domijade. Odlazak u Zadar na sportsko natjecanje s ekipom rukometa. Toliko mladih na jednom mjestu, nova poznanstva i prijateljstva, adrenalin koji smo osjetile tijekom natjecanja i ponos naše odgajateljice. Nezaboravno!

Za opuštanje, nakon obveza i škole, odgajateljice svake godine organiziraju Kviskoteku. Jedan od događaja koji ću sigurno pamtit kao lijepu domsku uspomenu. Svatko bodri svoju skupinu s nadom da će osvojiti baš onu, najveću tortu kao nagradu. A sve kroz smijeh i zabavu.

Zatim Karaoke. Ne propuštati!!! Hrabrost je izaći pred domske cure i podijeliti svoje pjevačko umijeće! Koli-

ko sam samo suza radosnica tu ostavila. Sva zajednička iskustva i mnogo fotografija ostavit će neizbrisivu uspomenu na ovu kuću koju bi slobodno mogla nazvati svojim drugim domom.

Tu su i ona slatka sjećanja koja nisu zabilježena fotoaparatom, trenutci provedeni s cimericama. Nedjelja navečer, iz "uštedevine" vadimo i one zadnje kune koje smo ostavile za kartu kući, i poziv za fast food Medeni. Hrana je ono što nas povezuje. Dokazano.

Šećer za kraj: odlazak na drugu maturalsnu s domskim curama. Izaći nakon 23:00, i "mamurno" jutro! Ne zvuči baš najprivlačnije, ali kada se sretnete sa starim cimericama prva rečenica je sigurno: "Ma sjećaš se one druge maturalsne".

Male stvari nas čine sretnima, i to jasno razumijem sada, kada je došao kraj. Ne žalim ni jedan dan proveden ovdje upravo zbog ovih trenutaka. Sjećat ću ih se cijeli život.

Milica Kotarac

Prijateljstvo

OPROŠTAJ S MATURANTICAMA

Dolaskom svibnja i proljetnih ruža, mi svoje domske ispraćamo... Slavimo njima u čast, vrijeme koje su provele u Ženskom đlačkom domu, iskustva koja su dobile i sjećanja koja ostavljaju... Ispraćamo ih sa smiješkom, odajući priznanja koja su zaslužile. Nastavljamo njihovim stopama, radujemo se koraćati u susret novim izazovima života.

Marta Biskupović

*Maturantice, generacija 2012./2013.
sa odgajateljicama*

ANDREA KOZINA

Svaka je od naših maturantica posebna na svoj način: jedinstvena, originalna, zanimljiva. Jedna je posebno privukla našu pozornost, Andrea Kozina, maturantica Pomorske škole, smjer tehničar pomorskog prometa i nautike. Jedina je djevojka u razredu. Zanimalo nas je kako je to pola dana biti okružena djevojkama, a drugi dio dana okružena dečkima.

Pitali smo je:

Kako je biti jedina djevojka u razredu?

Ne osjećam da sam jedina djevojka u razredu, jednostavno to smo mi, razred. Ne izdvajaju me. Ravnopravni smo. I kada je nekakva nepodopština u pitanju, svi smo mi 4G.

Kakvi su muški prijatelji? Kakvo je društvo u razredu?

U ove četiri godine upoznala sam super momke s kojima se mogu i zabaviti, ali i ozbiljno popričati kada treba. S nekima sam uspostavila povjerljiviji odnos, prijateljstvo. Muški prijatelji su kao i ženski prijatelji. Važno je kakva si ti osoba i tko ti kao takvoj odgovara. Dečki su uglavnom konkretni, daju staloženije mišljenje o određenoj situaciji. A zajedničko sa ženama im je što komentiraju baš sve. Iako misle, čak su i uvjereni, da oni ne tračaju i ne komentiraju. A biti okružena samo muškarcima, to je blažen osjećaj. Pogotovo ako su zgodni. :)

Kako su roditelji prihvatili tvoj izbor škole i zanimanja?

Kako je tebi prošla prilagodba?

Roditelji su me podržavali u svemu (Hvala mama i tata. Pusa!) Znali su da je zanimanje koje sam odabrala moja želja, dali su mi povjerenje. U početku mi je bilo teško, kao i svakom tko dođe u novu okolinu, novo društvo. Treba vremena da se prilagodiš i prestaneš suzdržavati. Kasnije, kad ih upознаš kao kolege i prijatelje, postaješ opuštena i onda sam to ja, svoja na svome.

Nedostaje li ti žensko društvo u školi?

Ja sam jedina djevojka u razredu, ali ne i u školi. Imam dvije dobre prijateljice iz škole, a s obzirom na isključivo žensko društvo u Ženskom đlačkom domu (postoji čak i pravilo koje brani ulaz dečkima ☺) sve nekako ispada uravnoteženo.

Kakav je odnos nastavnika prema tebi? Imaš li kakvu prednost?

Izgradila sam stav po kojem ne želim da me izdvajaju. Bilo bi nepravedno i prema nastavnicima i prema dečkima, a i prema meni. Želim sve zaslužiti svojim radom i/ili neredom. Srednju školu ću pamtit i kao lijepo razdoblje života.

Asocijacija – kratko i brzo:

Kiša

Volim je gledati samo s prozora. Sjetno.

Sreća

Osmijeh na licima bližnjih.

Sloboda

Slušalice u ušima. Odvojena od svih.

Vjetar

Meteoropat sam, glava me boli na vjetrovito vrijeme tako da nemam snage misliti ni o čemu.

Rastužuje me...

Nepravda i laž.

Zabilježila
Marta Biskupović

Medarice

Ove godine u Ženski đачki dom je stigla Andreina mlađa sestra, Suzana. I na vratima njihove sobe osvanula je zanimljiva reklama. Zanimalo nas je o čemu se radi.

Objasnite nam, o čemu se radi?

Andrea/Suzana: Radi se o obiteljskom poljoprivrednom gospodarstvu, točnije o pčelarstvu. Naša se obitelj time bavi već pet godina, a mi smo ga promovirale u Domu.

O kojim se proizvodima radi?

Andrea/Suzana: Proizvodi su na prirodnoj bazi. Rade se od pčelinjeg voska u kombinaciji s ljekovitim travama. Dobri su za ispucanu kožu i usne, imunitet, kašalj i alergiju. Nudimo med, pelud, vosak, propolis, razne meleme i labela koji su na bazi prirodnih trava.

Kako je sve počelo?

Andrea/Suzana: Sve je počelo slučajno, samo za nas, obitelj. Vremenom se razvilo u nešto ozbiljnije i produktivnije. A naš "biznis" u Ženskom đачkom domu započeo je iz dosade i zezancije, ali nije loše ispalo.

Sudjelujete li i vi u procesu proizvodnje? Planirate li napredovanje i rast u pčelarstvu?

Suzana: Zapravo sudjeluje cijela obitelj iako je Dea malo manje zainteresirana. Glavni radnici su pčele, ta mala zanimljiva bića za koje se nikada ne kaže da krepaju već one umiru, baš kao čovjek. Meni je pčelarstvo za sada hobi, ali nikad ne znaš što će biti, možda preraste u nešto više.

Andrea: Iskreno, ja imam druge ciljeve. Pčelarstvo je zanimljivo, ali ne pronalazim se baš u njemu, Suza ima više potencijala.

Med – najsavršeniji proizvod prirode, sladak i gusti sok što ga pčele medarice tvore od nektara kojeg skupljaju na cvjetovima ili slatkim izlučevinama (medene rose) nekih kukaca. U medu se nalaze gotovo svi sastojci koji grade ljudski organizam. Med ima i mnoga ljekovita svojstva: trenutno vraća izgubljenu energiju, dugotrajnom primjenom osigurava fizičku izdržljivost i psihičku stabilnost, dobro utječe na motoriku želuca i crijeva, redovita konzumacija meda poboljšava krvnu sliku zbog sadržaja malih količina soli, željeza, mangana, bakra i kobalta. Njegova ga svojstva čine nezaobilaznom namirnicom u zdravoj prehrani. Također, **pčelinji proizvodi u kozmetici gode ljepoti kože**. Dokazano je da mogu usporiti fiziološki proces starenja kože i obnoviti njenu strukturu.

“...ukrast ću noćas sve tvoje snove, samo da budna ostaneš...”

Sigurno ste barem jednom pjevali uz Crvenu jabuku. A što zapravo znamo o snovima? Svaku večer dolaze k nama, mnoge prate i u školu. Ako ste se ikada zapitali što se događa, nastavite čitati.

Gdje počinju snovi

Teorije o snovima mijenjale su se kroz povijest. Stari narodi, poput Egipćana i Grka, vjerovali su da su snovi poruke bogova. Snovi se spominju i u Bibliji, čuli ste za Faraonov san. U devetnaestom stoljeću započeo je (što bismo danas nazvali) znanstveni pristup snovima. Među prvima se spominje francuski psiholog, Alfred Maurie, koji je izvodio mnoge eksperimente. Zatim se 1856. pojavio Sigmund Freud. On je tvrdio da u motivima i srži snova postoji značenje koje se može otkriti. Dakle, ispod svakog sna leži neka neostvarena želja, koja poprima različite simbole, i u tom obliku tvori naš san.

Sanjarice

Danas možemo protumačiti simbole koji se javljaju u snu iz mnogo izvora. Mnoge sanjarice, vračare ili samo talentirane susjede (talog od kave) objasniti će vam što znači ptica u snu. No, simboli u snu ne mogu biti univerzalni. Možda ptica ima značenje, ali ne isto kod svakog čovjeka i u istom razdoblju njegova života. Zato sanjarice da, ali za zabavu. I nemojte se iznenaditi kada ne stigne novac koji je pijavica obećala, znate ono kad ste ubili oko poslije ručka.

Ako vjerujete nastavite čitati: tumačenje nekih snova:

Čudovište - Ako sanjate čudovišna stvorenja, moguće je da slijedi neka konfliktna situacija. Ne mora nužno biti vezana uz drugu osobu s kojom nećeš dijeliti mišljenje, nego može značiti i tvoju dvojbu oko nečega.

Letenje - Jedan od najčešćih snova, simbolizira želju za osjećanjem slobode, moći i odvažnosti. Očito je vrijeme da se dokažeš pred drugima!

Padanje - I ovaj san spada u česte snove. Sanjaš li ga, to znači da se nekoga ili nečega bojiš!

Svijeća - Svjetlo upaljenih svijeća u mraku i njihove sjene na zidovima mračne prostorije govore kako još nismo pronašli najbolji način da se suočimo i nosimo s novim situacijama u životu. Ili pak, da nas je strah tih izazova!

San kao fiziološki proces

I u ovom dijelu se dosta istraživalo. Postoje mnoge komplicirane teorije o značenju sna za ljudsko tijelo. Istraživači s Harvarda su došli do zaključka da tijekom sna mozak dovodi u red informacije koje prima za vrijeme budnog stanja tj. da jednostavno rješava što treba zadržati, a što ne.

Galan Grubiša, Let

Kada sanjamo

Puno smo puta čuli da sanjamo tijekom REM faze. Tada su snovi življi, duži. Ali ljudi sanjaju i kad im se oči mnogo sporije pokreću. Jedan od stručnjaka, Winson, zaključio je da baš u REM fazi bitne informacije ulaze u pamćenje. To znači ako učimo prije spavanja, jutro donosi bolje znanje!

Lucidan san

To je san u kojemu spavač postaje potpuno svjestan da je ono što se zbiva samo san, a pritom nastavlja spavati. Teorija se pojavila 80-ih godina dvadesetog stoljeća. Pretpostavlja da su ljudi u mogućnosti kontrolirati svoje snove. Naime, razvile su se tehnike, neke kao dio psihoterapije, kojima se može upravljati snovima. Dakle, moguće je da vježbom steknete visok stupanj kontrole nad svojim snovima.

Snovi koji su promijenili svijet – ili bar nekoliko generacija

Keith Richard (The Rolling Stones) nije priznao vragu autorstvo melodije s kojom se probudio u svibnju 1965. godine: "To je prvi put da mi se takvo što dogodilo: jednostavno sam ustao, uzeo gitaru i odsvirao." Zatim je nekoliko dana bezuspješno smišljao prave riječi za glazbu. *Ništa me ne zadovoljava (I can't get no satisfaction)* jedan je od Stonesovih najvećih hitova.

Zanimljivosti

Onirologija je znanost posvećena istraživanju snova, proučava mehanizme i procese koji potiču sanjanje.

U prosjeku provedemo oko 19,3 godina života spavajući, što je trećina životnog vijeka.

Neki ljudi imaju samo crno-bijele snove, no vjeruje se da oko sedamdeset posto ljudi sanja u boji. Ljudi koji su rođeni slijepi sanjaju samo kroz osjetila koja imaju: poput mirisa, zvuka i dodira, dok ljudi koji oslijepe nakon rođenja, boje vide u snovima poput ljudi s normalnim vidom.

Jennie Parker, s University of the West of England, radila je istraživanje o noćnim morama, te dokazala da ih ženska populacija sanja više nego muška. I ne samo to, već su ženske noćne more emocionalno intenzivnije od muških.

Mjesečarenje, ili hodanje u snu, događa se često. Nije baš često da osoba koja mjesečari ubije nekog, ali i to se događa. Primjerice, od 2000. godine do danas prijavljeno je 69 takvih slučajeva. No, kada se radi o zakonu, dokazati mjesečarenje postaje zamršenije. Naime, da bi osoba učinila ubojstvo, mora ga počiniti djelom i mišlju. Budući da u vrijeme hodanja u snu osoba nije svjesna, ne može biti kriva ako u takvom stanju nekoga ubije. Jedan od najčudnijih slučajeva ubojstva za vrijeme mjesečarenja dogodio se u Kanadi 1987. godine: Kenneth Parks ustao je u sred noći, odveo se automobilom nekoliko kilometara do kuće svojih punca i punice. Punicu je izbatinao peglom, a punca davio. Punica je umrla, punac jedva preživio. Kenneth se sam doveo do policije u vidno zbunjenom stanju. Inače je bio u jako dobrim odnosima s puncem i punicom. Na suđenju je dokazano da u njegovoj obitelji mnogi imaju problema s mjesečarenjem. Oslobođen je krivnje.

Izvor: Miljković, Dubravka; Rijavec, Majda. 1997. *S onu stranu zrcala*

Marta Biskupović

Male mudrosti o snovima

"Sretni su oni koji sanjaju snove, i spremni su platiti cijenu da ih ostvare."

Leon Josip Kardinal Suenes

"Snovi stvaraju budućnost."

Victor Hugo

"Izazivam vas da budete sanjari, izazivam vas da budete oni koji nešto rade da učine ovaj svijet boljim mjestom."

Brian Schweitzer

"Svi naši snovi se mogu ostvariti, ako imamo dovoljno hrabrosti da idemo za njima."

Walt Disney

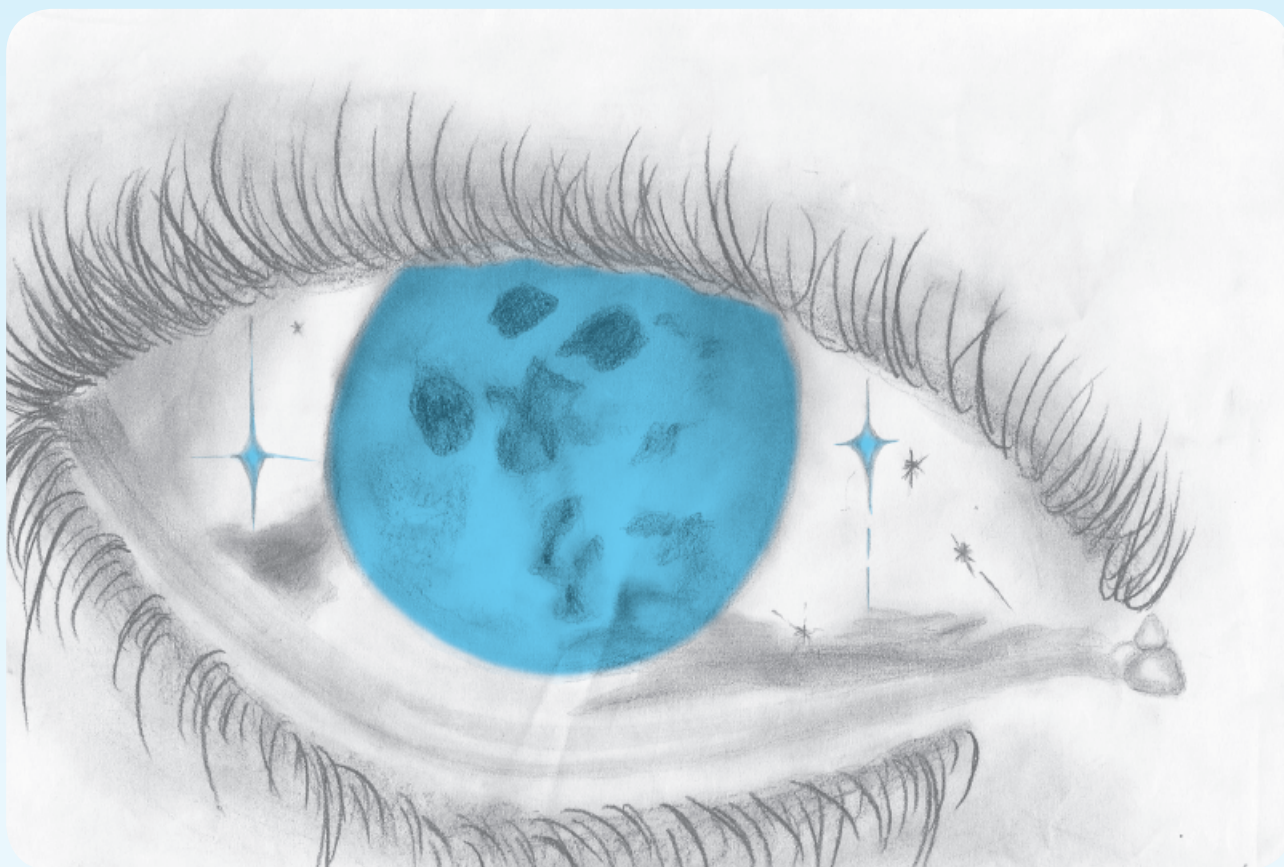
"Usređivati ljude san je sretnih ljudi."

Phil Bosmans

"Vi vidite stvari kakve jesu i pitate ZAŠTO? Ja sanjam o stvarima kojih nije bilo i pitam ZAŠTO NE?"

George Bernard Shaw

Marija Petrović, Snovi

Kako ostvariti svoje snove?

Nismo više male djevojčice koje vjeruju u čuda, čarolije, u bundeve koje se pretvaraju u kočije, ali vjerujem da svaka od vas ima svoje, možda čak i iracionalne želje i snove u koje vjeruje te se nada da će ih jednoga dana ostvariti. Bilo da se radi o novom paru cipela, studiju u inozemstvu, ili globalnoj slavi, sve se svodi na nekoliko jednostavnih koraka koji čine direktnu ulaznicu u svijet gdje vaše tajne želje i maštarije postaju stvarnost.

Prije nego ostvarite svoj san, morate ga usnuti, zar ne? U tome pomaže čežnja. Iako nas nekada dovodi do mnogih frustracija, čežnja je zapravo ključ zlatnih vrata sreće.

Ne dopustite da vas strah odvuče od želja. Zar ne znate što se dogodi kada vas strahovi nadvladaju? Ostanete na mjestu i divite se onima koji su se usudili.

Budite hrabre, zauzmite se za ono u što vjerujete. Samo hrabre uspijevaju! Sada kada znate što želite, jedino što vas di-

jeli od ostvarenja vaših ciljeva je upornost i vjera u sebe. Na putu do sreće bit će uspona i padova, ali najvažnije je nikada ne odustati i uvijek čvrsto vjerovati u sebe. Uvijek će biti onih koji će vas sputavati. Možda ne iz zle namjere, možda zbog ljubomore što se oni ne usuđuju pokušati poput vas! Nemojte da vas to obeshrabri nego sigurnim korakom idite naprijed. Možda ćete, kada stignete do kraja puta, shvatiti da niste dobile ono što ste tražile, ali... Možda tako treba biti. Ono što želimo ne mora uvijek značiti da je i najbolje za nas. Ako i ne dosegnete željeni cilj, barem znate da ste se borile i dale sve od sebe. Boriti se znači ne predati se rutini života i ne dopustiti drugima da vam slome krila! Sretan nam/vam put u ostvarenju snova.

Anita Pavić

Hvatač snova

U prošlosti se vjerovalo da je zrak noću ispunjen dobrim i lošim snovima koji lepršaju po nebu. Kako bi u svoje sobe prizvali one lijepe snove, ljudi su imali različite ideje. Indijanci su imali najbolju i najmaštovitiju ideju koja je sada poznata po cijelom svijetu. Izradili su hvatač snova. To je bio savršen dar za tek rođeno dijete ili za mlade bračne parove. Postoji i legenda o nastanku hvatača snova. Naime, stari vrač plemena Lakota imao je viziju dok je bio na visokoj planini. U toj viziji mu se ukazao Iktomi, veliki učitelj mudrosti, i to u obliku pauka. Iktomi mu je govorio na svetom jeziku, uzeo obruč od vrbe, konjsku dlaku i perle. Ispričao mu je svoju priču od djetinjstva pa sve do starosti. Tada je počeo plesti mrežu. Objasnio je starom vraču da u svakom životnom ciklusu postoje mnoge dobre ili loše sile te kako je važno pratiti samo one dobre jer će nas usmjeriti na bolji put. Kada je Iktomi završio svoju priču predao je vraču ispleteni obruč sa rupom u sredini. Rekao mu je da njegovi ljudi pronađu svoje ciljeve i na pravi način prožive svoje snove. U tome će im pomoći mreža. Ona će uhvatiti sve ono vrijedno življenja i ispunjeno najljepšim duhom, a sve one loše sile proći će kroz rupu u sredini mreže i više neće biti dio njihova života.

Hvatač snova postavlja se u spavaću sobu pored prozora ili poviše kreveta. Dobri snovi lebde kroz mrežu hvatača, sakupljaju sve čari, znanja i uspomene i zatim, klizajući niz perje, dolaze do osobe koja sanja. Loši snovi preko noći ostaju zapetljani i izgubljeni u mreži te izgore pojavom svjetlosti dana.

Zapamtite, ništa nije nemoguće! Otvorite svoje srce i usudite se sanjati jer jedino otvoreno srce će uhvatiti najljepši san. ☺

Anita Vukelja

Shema: Kako izraditi hvatača snova

Galan Grubiša, Hvataljke za sne

Advent u Zagrebu

Sigurno jedna od ljepših stvari koje je “domska ekipa” pripremila za učenice. Nagradno putovanje u Zagreb za one koje se ističu svojim sudjelovanjem u domskim aktivnostima. Vikend u Zagrebu svima je dobro došao nakon napornog radnog tjedna.

Stigle smo u Učenički dom Marije Jambrišak. Njihove odgajateljice toplo su nas dočemale i smjestile u sobe. Zagrebački dom različit je od našeg. Dobile smo ključeve od soba i širokim, zavojitim, starinskim stubištem smo se popele na kat. Njihove učenice nas nisu pretjerano doživjele, uputile su tek letimičan pogled prema nama. Ipak smo mi u njihovim sobama ostavile pisamce pozdrava i zahvale. Bez brige, nismo izostavile na krevetu naškrabati Torcida 1950.

Posjetile smo dva muzeja: Muzej grada Zagreba i Muzej prekinutih veza. Kroz Muzej grada Zagreba, u neposrednom susjedstvu Učeničkog doma, provela nas je odgajateljica Tina Mišković. Inače mi je naporno šetati od mjesta do mjesta i čitati dosadne informacije, ali Muzej prekinutih veza na mene je ostavio poseban dojam. Zanimljive stvarčice i uz njih priča iz života ljudi koji su ostavljeni ili su ostavljali.

Usljedila je večera i lagani subotnji izlazak. Domske cure napokon su progovorile. Pričale su o izlascima i uputile nas do nekih, njima omiljenih kafića.

Pogledom sam pratila prolaznike: dotjerani su, spremni za izlazak, pogledi im usmjereni, kora-

ci brzi. Koliko god se trudila ipak nisam osjetila onu toplinu kao u Splitu. Blještava, osvijetljena, nakićena, hladna, zagrebačka adventska noć.

Nedjeljna misa u zagrebačkoj katedrali i kratki šir po gradu. Već je došlo vrijeme za povratak. Ugodno iznenađenje pri povratku, odgajateljice su nam priuštile kratki šoping u Arena centru.

Šest sati vožnje, uz pjesmu i šale, i eto nas u Splitu. Kao nikad prije obradovala sam se svojoj četverkrevetnoj 3-ci, i blaženo se bacila na krevet. Kroz glavu mi je prošla misao o ponedjeljku i novom napornom radnom tjednu.

Milica Kotarac

Vepric

Vepric je marijansko svetište u blizini Makarske.

Nastalo je 1908. godine po uzoru na pećinu Gospe Lurdske u Lourdesu. Osnovao ga je splitsko-makarski biskup Juraj Carić, koji je po svojoj želji u svetištu i pokopan. Svetište čine špilja s Gospinim kipom, kapela, oltar na otvorenom, postaje križnog puta, kuća za smještaj hodočasnika. A sve to u borovoj šumi, uz žubor potoka, pjev ptica, igru vjeverica... mir, spokoj, razmišljanje.

Dnevnik iz Veprica

Petak, 7.3.2014.

Probudila me budilica, pola sata ranije nego inače. San me mamio natrag u krevet, ali oduprla sam se lakše no inače. Danas je drugačiji dan. Idem se družiti s prirodom, pobjeći iz užurbanog grada u oazu mira, u svetište Vepric. Na licima mojih suputnica je osmijeh i spokoj jer su pripreme za duhovnu obnovu započele već u autobusu, otpjevanom krunicom. U svetištu smo dočekanе kao dragi prijatelji, bez suvišnih riječi, s toplim pozdravom. Smjestile smo se u udobne sobe sкупаonicama i vratile na zajedničku molitvu. Dan je protekao u molitvi, razmatranju, razmišljanju. Uhvatile smo i poneki slobodni trenutak pa smo trčale u šumu koja grli Vepric. Mjesto gdje se lako pronalazi mir. Posebno sam uživala pokraj potoka promatrajući vodu koja je milovala kamenje. Voda, dovoljno spretna da se provuče kroz najmanju pukotinu, dovoljno nježna da zagladi najoštrij kamen, dovoljno snažna da razori željezo. U potoku su se ogledavala stabla po kojima su skakutale zaigrane vjeverice. Nakon večernje molitve, počinak.

Subota, 8.3.2014.

Kapelicu u svetištu Vepric krasi poseban mozaik. Velik, blještav, raskošan. Prikazuje anđela Gabrijela, Isusa i Blaženu Djevicu Mariju. O njegovom nastanku zaneseno je pričao don Alojzije Bavčević, svećenik u svetištu. U toj smo se kapelici okupljale na jutarnjim i večernjim molitvama, na svetoj misi. Duhovni voditelj naše obnove bio je fra Ante Udovičić. Zainteresirao bi nas on raznim šaljivim i ozbiljnim pričama, zgodama iz života, prisposodobama iz Svetog pisma, ulomcima Evanđelja, stihovima Psalama... Bilo je

prilike za sakrament ispovijedi, pomirenja, osobne molitve. Zatim pobožnost križnog puta. Promatrajući sunce koje se igra među krošnjama pozdravile smo još jedan dan molitve. Nedjelja, 9.3.2014.

Duhovno okrijepljene, pred nama je dan Gospodnji - nedjelja. U rano jutro krenule smo pješke prema Makarskoj na sv. misu u samostan Blažene Djevice Marije na nebo uznesene. To je nekih 4 kilometra od svetišta. Užurbanim korakom uspjele smo stići na vrijeme. One hrabrije čak su čitale molitvu vjernika pred punom crkvom, mi malo manje hrabre ostale smo na svojim mjestima uživajući u ambijentu: crkva s još jednim raskošnim mozaikom, sunčeve zrake koje sve obasjavaju, muški zbor uz glazbu orgulja... Fratar, još jedan fra Ante, nas je predstavio na kraju mise. Pohvalio nas je kako smo na lijep način započele korizmeno vrijeme. Zatim smo razgledale samostan koji uključuje staru franjevačku crkvu, i najveću malakološku zbirku na Sredozemlju.

Slijedilo je slobodno vrijeme, a kako provesti slobodno vrijeme nego uz kolače. U *Romane*, uz kolače i kavu usmjevala smo poglede prema moru koje se ljeskalo na suncu. Polako, ali sigurno rivi se približavao trajekt i mene je odjednom uhvatila želja za Korčulom. Sat je otkucao podne, vrijeme da se vratimo natrag. Šetnjom uz more lagano smo se oprašale od Makarske. Poslije ručka spremanje, pakiranje. Praćeni žuborom žive vode krenule smo natrag u Split. Svatko u svojim mislima.

Posljednjim sam pogledom pozdravljala Vepric.

Tina Tomašić

Svi putevi vode u Rim

“... stojim na uglu, prijepodnevni sat, žicama kartu za sreću u jednom pravcu...” pjevušio je Štulić s mog mobitela dok sam u ruci držala svoju kartu za sreću. Stajala sam tu, čekajući autobus, na tako običan dan, držeći čvrsto kartu do Rima i gužvajući putovnicu. Kroz glavu sam po stoti put provukla sadržaj kofera uvjeravajući se da nisam ništa zaboravila. Sve je bilo savršeno. Moralo je biti savršeno.

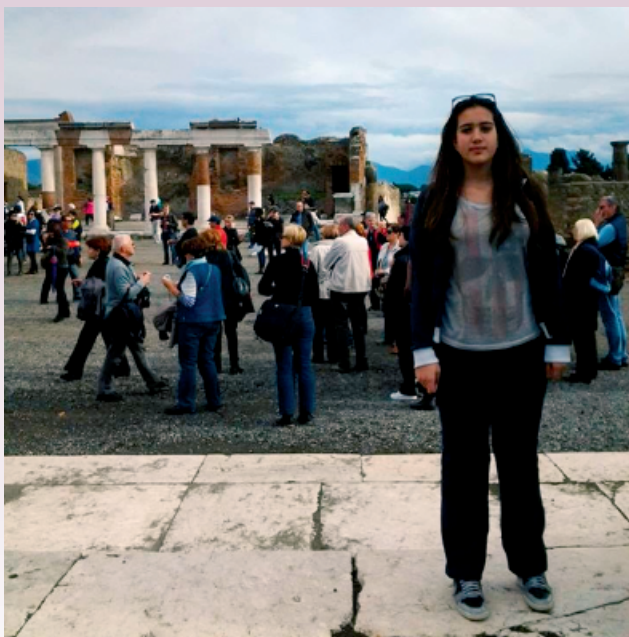
Autobus je lagano klizio do kolodvora, a mi žurno podigli kofer, spremni za polazak. Smjestila sam se na sjedalo kraj prozora gledajući u hladnu noć koja se spustila.

Crveni brojevi digitalnog sata pokazivali su 2:00. Mrak je pokrio sve oko nas. U tišini autobusa tek bi se ponekad začulo glasno disanje usnulih putnika. San mi nije dolazio na oči. Štulić je još uvijek pjevao, sada neku tihu, ljubavnu. I napokon, nakon cijelog sata promatranja, ljudi oko mene izgubili su se iza sklopljenih vjeđa.

“Stižemo u Sloveniju, pripremite putovnice!” povikala je vodička i izvukla me iz nimalo udobnog drijemeža. Slovenija se tek budila iz sna, izgledala je pospanija od mene. Plan je bio samo proletjeti kroz Sloveniju, no krivudave ceste imale su drugačiji plan pa je put ispao iznenađujuće dug. Sada, kad o tome razmišljam možda je neulaganje u autoceste plan slovenske vlade u namjeri da Slovenija izgleda veća.

Napokon smo se izvukli iz Slovenije. Opet smo pripremili putovnice i ušli u Italiju, cilj putovanja. Moja fasciniranost Italijom započela je negdje u četvrtom razredu kada sam počela učiti njihov brzi i pjevni jezik. Zaljubila sam se u taj jezik, pa sam počela učiti o njihovoj kulturi, različitostima sjevera i juga, gradovima, regijama, umjetnicima... Italija je ubrzo postala destinacija broj jedan kada budem putovala izvan Hrvatske.

Dok smo prolazili kroz regije sve su se više primjećivale razlike. Moje misli bile su zaokupljene upijanjem krajolika, ljudi, sjajem sunca, letom ptica ... A vodička je pričala ono što sam već odavno znala.

Umiveni talijanskom kišom u predvečerje, dok je sunce gubilo vječnu bitku s mrakom, stigli smo u Terme Fiuggi, grad hotela. Večerali smo, a što drugo nego tjesteninu.

Pokušaj da objasnim konobarici kako ne želim ništa osim kave, bio je pretežak zadatak za sedam ujutro, pa sam spremila sendviče za poslije i uživala u šalici svježe skuhanе kave čiji je miris ispunio prostoriju. Vozeći se prema Rimu promatrala sam kišu koja je tiho rominjala. Dok smo stigli na odredište rominjanje se pretvorilo u pljusak. Tako se razgledavanje Rima šetnjom pretvorilo u razgledavanje autobusom. Kada smo stigli do Vatikana razvedrilo se, Piazza San Pietro bljeskala je na suncu i izgledala bajkovito. Obelisk boga Ra, rugao se stojeći ponosno u tom centru kršćanstva. Snažno me se dojmio trg: okružen sa četiri reda stupova, na vrhovima kojih su kipovi svetaca, koji kao da promatraju što se događa tamo dolje. Jedva sam odlijepila pogled od njih. Da bi se moj pogled zalijepio na baziliku sv. Petra. Vatikanska crkva, u stilu klasične renesanse na mjestu prethodne kršćanske bazilike. Izgrađena doslovno na temelju kršćanstva, na grobu sv. Petra, jedna od onih veličanstvenih građevina. Ulazak u baziliku sv. Petra je mukotrpan i dugotrajan proces. No, vrijedno svakog napora. Bazilika je umjetničko djelo ispunjeno umjetničkim djelima.

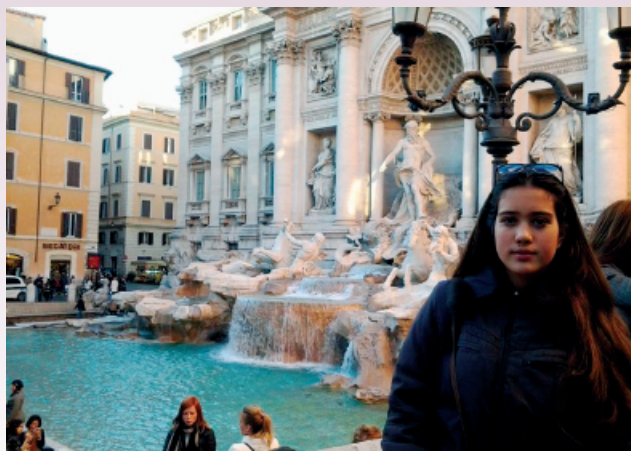
Sat vremena slobodno, do ponovnog razgledavanja Rima. Nema boljeg načina za utrošiti slobodno vrijeme od kupovine. Ostala sam zbunjena nasrtljivim prodavačem koji mi je svakako nastojao prodati kišobran, iako sam u ruci imala kišobran, a ni kiša nije padala. No vodička nas je upozorila na uporne prodavače koji su u stanju i Eskimu prodati hladnjak. Ispred Koloseuma očekivana gužva, a mi već jako umorni. Razgledavanje smo obavili bez suviše priče, upijajući ljepotu.

Sa sigurnošću mogu reći, rimski ugostitelji ne podnose kritiku. Nakon što smo ručali najgoru *pizzu* ikad, a platili je kao ptičje mlijeko, na kuharevo pitanje kako je bilo odgovorile smo da je *pizza* pretanka, premalo pečena i s previše svega. Od brzog i bijesnog odgovora *pizza majstora* razumjela sam samo dio kako ovo nije Napulj.

Umorni od razgledavanja vratili smo se u hotel.

Pompeji. Drevni grad smješten u podnožju Vezuva, dugo zarobljen u vremenu ispod sedam metara debelog pokrivača lave. Zato ne iznenađuje kad ugledate brojne pse lualice kojima su Pompeji savršeno sklonište. Okamenjeni ostatci ljudi i životinja, te savršeno očuvan grad sa zanimljivim suvenirima, svakako je vrijedilo pogledati.

Nakon Pompeja Napulj. Grad koji najbolje oslikava razliku sjevera i juga. Ne bih se voljela izgubiti u Napulju kada padne mrak. Vodička nas je po stoti put upozorila da se držimo zajedno, da prije mraka moramo izaći iz grada. Napulj, po danu okupan suncem, i ako zanemarimo smeće po ulici i sprejem išarane spomenike, nije toliko loš. Shvatili smo što je rimski kuhar mislio o onoj *pizzi*. Napuljska *margherita* je nešto najukusnije na svijetu. Pokušala sam je pohvaliti, ali neuspješno. Oni govore nekim tradicionalnim napolitanskim jezikom. Potrošila sam nekoliko eura na privjeske za sreću. U poznatoj galeriji popili smo kavu i kušali tradicionalne kolačiće. Na štandovima se prodavao WC papir sa slikama talijanskih političara i odjednom je primitivnost Balkanaca postala smiješna.

Na putu natrag, kao nagrada za dobrotu i nekašnjenje, počastili smo se napuljskim limunčelom. U hotelu nas je dočekao DJ zadužen za zabavu. Nije mu baš dobro išlo. Pokušala sam se zabaviti slanjem poruka prijateljima, ali hotelska WiFi šifra nije dopuštala.

Možda svi putevi vode u Rim, no sigurno ne vode svi putevi na Korčulu. Putem natrag, šofer koji je prvi put išao do Dubrovnika, zagubio se, pa smo dobili priliku iz autobusa razgledati Zadar. No, sve u svemu, put u Italiju je ostvarenje jednog sna.

Na izlazu iz autobusa dobila sam crvenu uplatnicu koja me podsjetila da i snovi imaju cijenu.

Tina Tomašić

Kute ili *dress code* na poslu

Kuta ili zaštitno odijelo za odgajateljice?! Vjerovatno ćete se zapitati čemu sada to? Naše odgajateljice rade elegantan posao, pišu ocjene, “povire” nas po sobama, zapisuju ocjene, podučavaju nas matematiku, hrvatski jezik, njemački, engleski, kemiju, i razgovorom riješavaju sve moguće probleme. I, što će im kute? Ali, ups! Odgajateljica uvijek mora biti dostupna, odnosno imati mobilni, a možda i dva u neposrednoj blizini. I gdje će ih smjestiti? U džepić fine kute. Naravno, tu će svoje mjesto naći i olovke, kemijske i markeri. Uvijek potrebni odgajateljicama. Iz čarolije krep-papira, boja, trakica, šljokica i koječega nastanu panoi naših odgojnih skupina i kreativaca. Ali, ponekad i nered na odgajateljici novoj košulji! I eto tada na scenu stupa zaštitno odijelo ili kuta! I ne bilo kakva! Svatko je poseban, pa i naše odgajateljice.

Iz osobnosti naših odgajateljica proizašle su ideje za skice. Evo kako smo doživjeli naše odgajateljice: odgajateljicu Dariju racionalnu matemati-

čarku s karizmom dramaturginje, odgajateljicu Đurđicu s elegancijom Coco Chanel, odgajateljicu Jelenu mirnu i posebnu, odgajateljicu Ljiljanu lepršavu poput vilinske princeze, odgajateljicu Majdu zaljubljenicu u tradicionalne plesove sa srcem volontera, odgajateljicu Vlatku vjernu klapskom izričaju, ali i zaigranu i nepredvidivu i odgajateljicu Zrinku spremnu za kreativne pustolovine.

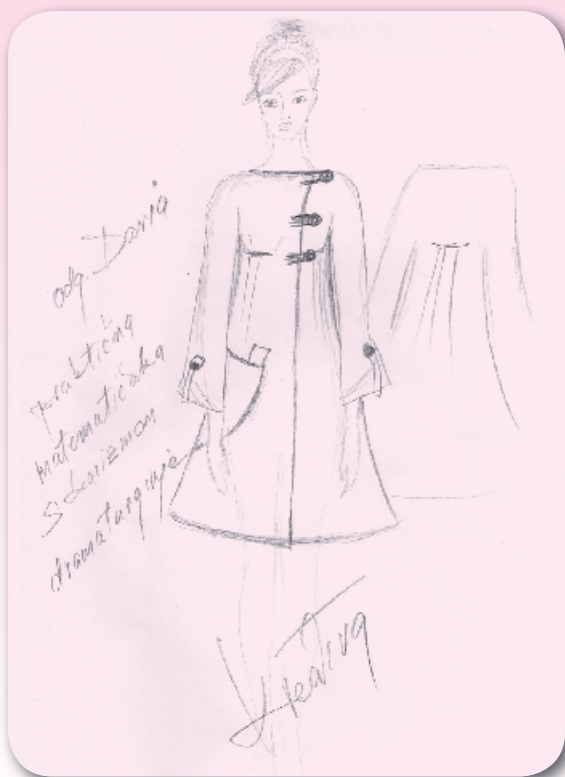
Kreativnost nije slučajni dar darovan sretnim pojedincima.

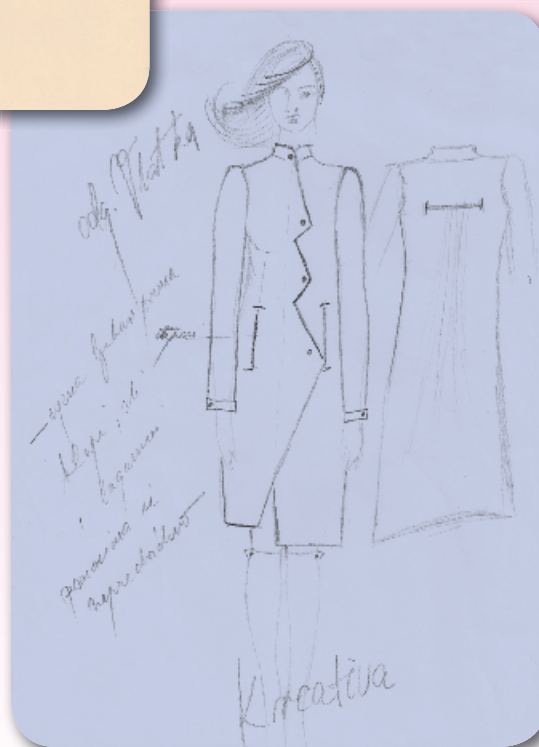
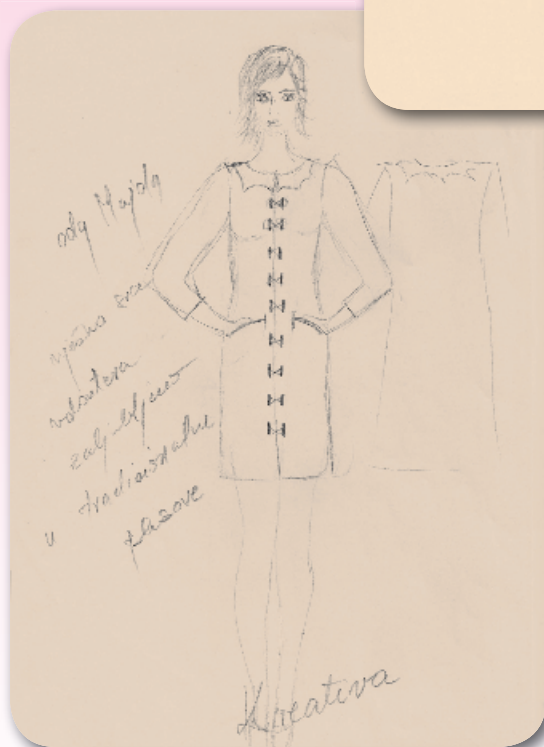
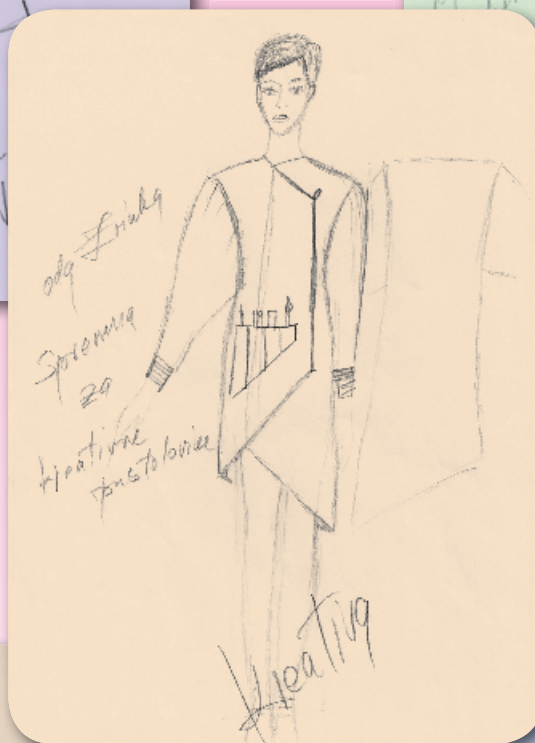
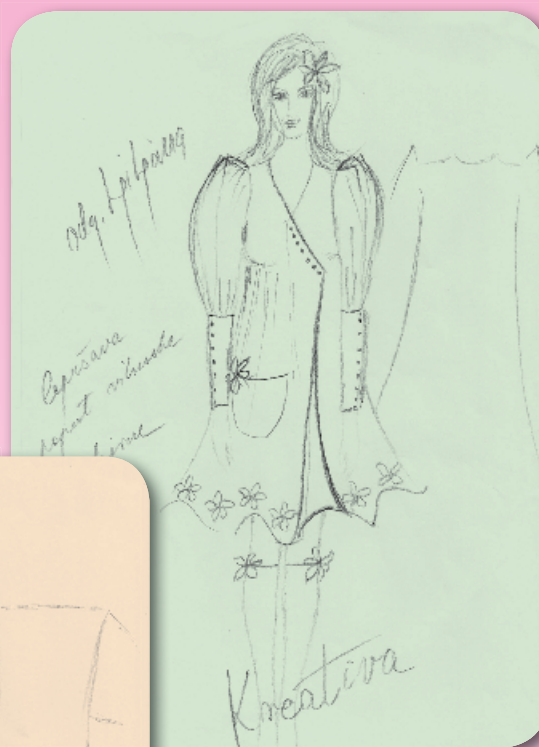
To je vještina koja se vježba i razvija kao i svaka druga.

Einstein je rekao: “Ja nisam pametniji od drugih, ja samo više razmišljam!”

Kreativke Ženskog đakčkog doma su razmišljale, smišljale i dosjetile se. I skice su pred vama. A realizaciji se nadamo u rujnu 2014. Tada će našim Domom prošetati mirnoća, posebnost, elegancija, lepršavost, zaigranost, kreativnost u novom ruhu.

Kreativ@

Odijevanje - svakodnevno, poslovno, svečano, ležerno, sportsko, odijevanje za razne prigode, elegantno, ukusno i neukusno, tradicionalno odijevanje...

Odijevanje je odraz vremena u kojem živimo. Često je i pokazatelj statusa, odraz bogatstva, stupnja društvene ljestvice i sl.

Odijevanje pokazuje ukus i maštu. Razvijanje osobnog stila često prerasta u prepoznatljivi imidž po kojem nas pamte. Žene i muškarci koji imaju ukusa u odijevanju, prepoznaju druge slične sebi i na nesvjesnoj razini se povoljno procjenjuju.

Ana Mikelin Opara, maturantica Škole likovnih umjetnosti, smjer modni dizajn, savjetuje u šest koraka kako pronaći i izgraditi svoj stil.

Kako pronaći i izgraditi svoj stil?

Vaš stil treba predstavljati vas i samo vas. On treba biti odraz stavova, mišljenja i osjećanja. Definitivno ne treba nositi stvari koje su u trendu samo zato što su u trendu, a da zapravo nisu odraz prave vas.

Prirodno je da se vaš stil mijenja, ili da imate više stilova koji vam odgovaraju. Ne treba sebe ograničavati i na neki način osuditi na jedan stil ili način odijevanja. Dobro je, čak poželjno, ponekad eksperimentirati sa stilom, istraživati ga. Često čujem cure kako govore: "Moj stil je taj i taj.", ili "Sviđa mi se to, ali nije moj dir.", ali zar ljepota mode nije u njenoj raznolikosti, i velikoj mogućnosti izbora. Sljedeći put kada vidite neki odjevni predmet u koji se zaljubite, ali se bojite isprobati ga jer mislite nije vaš stil, odvažite se. Možda ćete se ugodno iznenaditi. Isto tako, nemojte kupovati stvari koje su OK ili vam se samo sviđaju. To nije dovoljno. Kupujte ono što vas oduševljava.

Pronađite odjeću koja vam pristaje. Važno je da odgovara građi i proporcijama. Pogotovo kod hlača i traperica. Bitno je da pristaju kao salivene. Još jedan dobar savjet je da naglasite dio tijela koji vam se najviše sviđa. Imate li duge noge, ne bojte ih se pokazati. Obucite uske traperice i naglasite ih, ili pak suknju. Ako vam se sviđa vaš vrat nosite V izrez ili možda struk kojeg ćete naglasiti užim majicama koje prate liniju tijela. Samo nemojte pretjerati.

Dobro je početi s nekim osnovnim komadima odjeće, kako bi imali dobru osnovu, ali i uštedjeli koju kunu. Odjevni komadi koji trebaju biti uključeni u garderobu jedne cure: traperice koje savršeno pristaju i naglašavaju liniju, nekoliko običnih majica u omiljenim bojama, vesta u nekoj neutralnoj boji (crna, siva, bež), tenisice koje nisu pre sportske, i za kraj modne dodatke s kojima ćete pokazati svoj stil. Ovdje je najbolje dati mašti na volju: veliki šalovi u raznim dezenima, ogrlice, kape, satove. Što god vam se sviđa i čini vas sretnom.

Pronađite inspiraciju u časopisima ili na internetu. Ja svoju često pronalazim kod beauty blogerica. Moja omiljena stranica, koju redovito posjećujem je www.Evelinasfashioncafe.com.

Budite originalne. Još važnije, budite svoje. Ne obazirite se na tuđa mišljenja, imajte samopouzdanja i vaš stil će biti besprijekoran. "Stil je prvenstveno stvar instinkta" kaže Bill Blass.

*“Oh, ne marite za modu. Kad netko ima vlastiti stil,
uvijek izgleda za 20 godina unaprijed.”*

Margaret Oliphant

Preporuke za čitanje

Hand, Cynthia. 2011. *Krila anđela*

Ovu knjigu preporučujem svim ljubiteljima natprirodnih bića, ali ne vampira ili vukodlaka, nego onih nježnijih očaravajućih - anđela. *Krila anđela* pričaju o Clari Gardner, tinejdžerici koja se upoznaje sa svim što donosi bitak jednog anđela. Čuvanje svoje tajne, shvaćanje svojih vizija, učenje leta. Kako sve ne bi prošlo u pukom učenju potporu joj pruža majka, u određenoj mjeri i brat, te prijateljice Angela i Wendy. U njenim vizijama pojavljuje se zelenooki dečko. U novom gradu upoznaje zgodnog Christiana. Ne moram ni spominjati što Clara počinje osjećati prema Chrisu. U cijeloj priči pojavljuje se Wendyin brat Tucker kojeg Clara ne podnosi, ali u najgorim trenucima Tucker je tu za Claru. Hoće li Clara u Chrisu prepoznati utjehu u sličnoj sudbini ili će "Tko se tuče taj se voli" u Clarinom slučaju biti "točka na i"? Saznajte u *Krilima anđela*. Ako vam se sviđa ova knjiga sigurno ćete poželjeti pročitati i nastavak *Sjena anđela*.

Costello, Jane. 2010. *Djeveruše*

Glavna junakinja romana simpatična je Evie, dvadesetsedmogodišnja novinarka koja nikada nije bila ozbiljno zaljubljena i koja je počela vjerovati da to nikada neće ni biti. Nije ni čudo što ju uloga djeveruše na tolikim vjenčanjima ispunjava stravom. No, kada se očaravajuće zgodan mladić Jack počne pojavljivati na svadbama kao redovit uzvanik, stvari krenu nabolje. Naravno, mnoge zgode i nezgode prijče se na Evieinom putu do Jacka. Hoće li Evie biti djeveruša zauvijek ili će se pojaviti onaj pravi koji će konačno osvojiti Eveino zahtjevno srce? Hoće li to biti upravo Jack ili netko od njezinih bivših? Saznajte kročeći u svijet ove britanske uspješnice. Od iste autorice preporučujem: *Zamalo vjenčani* i *Moj prijatelj samac*.

Hawkins, Rachel . 2011. *Hekatina škola*

Sophie Mercer otkrila je da je vještica. Kad Sophie, u želji da pomogne na školskoj zabavi, privuče previše pozornosti zbog čarolije, otac ju kažnjava. Šalje ju u Hekatinu školu, popravni dom za neposlušne vampire, vukodlake, vještice i vile, te ostale metamorfe. Već na samom putu prema Hekati Sophie je iznenađena

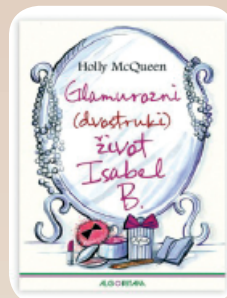

svim što vidi: čudni stvorovi na brodu, a kada dolazi do Hekate sama škola izvana je pravi bauk. Njezinom iznenađenju nema kraja, kada shvati da joj je cimerica vampirica, te da se zaljubila u mladog vješca.

Hekatina škola ima nastavke: *Moć grimorija* i *Demonско staklo*.

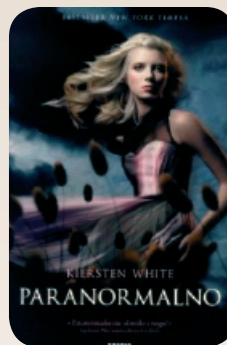
McQueen, Holly. 2009. *Glamurozni (dvostruki) život Isabel B.*

Na ovu knjigu naletjela sam slučajno, tražeći nekakav zanimljiv naslov, a *Glamurozni (dvostruki) život Isabel B.* činio se savršen. Isabel Bookbinder dvadesetsedmogodišnja je uredska pomoćnica u novinskome listu Saturday Mercury iz Londona. Kako ju je počelo zanimati pisanje knjiga napravila je sve: novu frizuru, kupila je savršeni rokovnik, praktičnu aktovku, haljinu za dodjelu nagrada.... Nedostaje još samo nekoliko sitnica. Kao na primjer, taj nesretni debitantski roman... Ovu knjigu, i njen nastavak *Glamurozni (modni) život Isabel B.* preporučujem onima koji često sanjare, spremni su i ostvariti svoj san, ali taj neki sitni, dosadni detaljić uvijek se nađe na putu... Nismo li svi takvi ponekad?

White, Kiersten . 2011. *Paranormalno*

Glavni lik je Evie, šesnaestogodišnja djevojka. Evie nema prezime jer je od djetinjstva siročić koja živi u MASP-u, Međunarodnoj agenciji za svladavanje paranormalaca. No, umjesto bogatog sluga ili rođaka, ona ima poslodavca koji se brine o njenom životu i zaštiti. Iako radi za MASP i ne pohađa srednju školu poput većine vršnjaka, uvjerena je da je posve normalno ljudsko biće s nešto većim sposobnostima. No, je li baš tako? Hoće li Evie u nekom paranormalcu pronaći i pravu ljubav? Vilenjak ili neka potpuno nova vrsta?

Heavey, Tara. 2006. *Okrznuta ljubavlju*

Pravna tajnica, Fern živi u sasvim običnoj obitelji: ona, sestra i roditelji. Njihova majka odlazi od njih. Fern zaboravlja na obiteljske probleme i jedva može povjerovati svojoj sreći što se svidjela otmjenom odvjetniku Jamesu Carveru. S kosom boje mahagonija i zelenim očima, ne osjeća se ni na koji način posebnom. Konačno, bri-

na tipkanja od 60 riječi u minuti i san o tome da postane slikarica nisu nešto što bi se svidjelo naizgled savršenom Jamesu. Polaskana i ushićena pažnjom, Fern je opčinjena Jamesom i nije svjesna da je prava ljubav kraj nje, a ona ju odbacuje i odbacuje. Hoće li zgodni slikar vječno čekati i dočekati neodlučnu Fern?

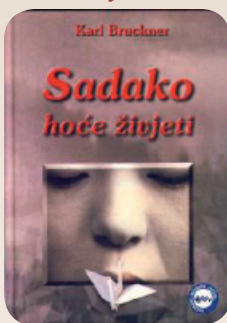
Shepard, Sara. 2011. *Slatke male lažljivice*

Jedna od meni najdražih knjiga koja sveukupno ima dvanaestak nastavaka. U Hrvatskoj su nažalost izdane samo prve četiri: *Slatke male lažljivice*, *Besprijeekorna*, *Savršena*, *Nevjerojatna*. Ali ako ste pravi ljubitelj istraživanja, zamršenih veza i događaja, uživat ćete u ovom serijalu, prema kojem je snimljena popularna serija *Pretty little liars*. Radnja se odvija u gradiću Rosewoodu. Prikazuje živote četiriju tinejdžerica: Arie Montgomery, Emily Fields, Hanne Marin, i Spencer Hastings, koje se prestanu družiti nakon smrti njihove "predvodnice", Alison DiLaurentis. Godinu dana kasnije, kada pronađu tijelo nesretne Ali, počinju primati SMS poruke anonimnog izvora "A", koji otkriva njihove tajne. Uključujući i one koje su dugo skrivale, za koje su mislile da samo Alison zna.

Bruckner, Karl. 1989.. *Sadako hoće živjeti*

Sadako hoće živjeti knjiga je koja se čita u osnovnoj školi, ali u više navrata sam čula da je neki nisu stigli pročitati pa toplo preporučujem ovu priču o snažnoj borbi za život....Godine 1945. još traje rat između Japana i SAD-a. Amerikanci snimaju Hirošimu. Stanovnici Hirošime se zbog toga ne zabrinjavaju jer ni ne slute što im se sprema. Šigeo i njegova sestra Sadako traže način kako se zabaviti. Događaju im se razne zgode i nezgode, sve dok im se 6. kolovoza 1945. život nije preokrenuo. Tog dana je na Hirošimu bačena atomska bomba. Od tada oni i njihovi roditelji žive u teškim uvjetima. Polako im se život normalizira sve do 1955. godine, kada će osjetiti svu podmuklost djelovanja atomske bombe. Te godine Sadako nakon jedne štafetne biciklističke utrke završava u bolnici shvativši da je oboljela od gama zračenja. Ne znajući da je smrtno bolesna želi napraviti tisuću ždralova od papira vjerujući da će tako ozdraviti... Hoće li uspjeti ili će se mladi život ugasiti?

Curtis Klause, Annette . 2011. *Krv i čokolada*

Za sve ljubitelje vukodlaka.

Šesnaestogodišnja Vivian je lijepa i hrabra djevojka koja u sebi krije tajnu: noću se pretvara u vukodlaka. Ona voli to što jest i svoje mjesto u čoporu, no kad njezin otac pogine, čopor ostaje bez vođe i počinju međusobne borbe. Za petna-

ma joj je neprestano i grupa mladih vukodlaka te Vivian traži utjehu u svojoj ljudskoj strani. Jednoga dana u školi pronađe pjesmu o vukovima. Duboko potresena ljepotom riječi, Vivian otkrije da je autor stihova Aiden, njezin kolega iz škole. Vivian se zaljubljuje u Aiden i Aiden u nju, no hoće li Aiden uspjeti prevladati strah i hoće li čopor pronaći novog vođu prije nego što bude prekasno?

Golden, Arthur. 2009. *Sjećanje jedne gejša*

Priča počinje kada otac glavne junakinje, nju i sestru, zbog vrlo lošeg stanja u obitelji te bolesti majke, prodaje čovjeku koji im obećaje školovanje i brigu. No da nije sve tako krasno i bajno, Golden dočarava težak i vrlo naporan život gejši. Na njezinu veliku žalost, odvaja se od sestre, te sama i uplašena, godinama biva maltretirana. Sama sa svojim snovima, glavna junakinja vrlo detaljno opisuje što je značilo biti gejša onog doba, doba prije rata, koje su njezine odlike i što se od nje očekuje.

Odabrala
Marina Čavka

Iz dječjih usta na šaljive stranice

Ovogodišnje šaljive stranice lišili smo vlastite duhovitosti. Razlog smo našli u neposrednom susjedstvu. U zgradi pored nas. Šećući obasjani suncem, dok žurimo za obvezama ili u potrazi za popustima po trgovinama, naši maleni poznanici iz dječjeg vrtića Dobri uvijek su nas dozivali kroz ogradu i obasipali iskrenim osmijesima u prolazu. Odluči-

li smo posvetiti zadnje stranice Poleta biserima iz mudrih glavic. Iza njihove dosjetljivosti mogle bi se sakriti mnoge mudrosti pregažene (ne)milostima života.

Što smo zabilježili jednog veselog jutra s vrijednim mališima, velišima i predškolicima te njihovom tetom Ivanom, pročitajte u sljedećim redcima...

Tko je kopilot?

Damijan (6): "Onaj tko upravlja avionom." Na to ga je brzo ispravio

Bartul (6) i mudro rekao: "Onaj tko sjedi do vozača aviona."

Tko je kavalir?

Matej (6) je ispalio kao iz topa: "Klavis nešto ili o kavi nešto."

Marina (6) je tiho zaključila: "Kavaliri pomažu." dok je

Bepo (6) sve potanko objasnio: "On je uredan, pomaže onima koji ne mogu. Naprimjer ispadne bakici torbica pa joj pomaže."

Tko živi na Mjesecu?

Po **Damijanu (6)** to su: "Vanzemaljci."

Bartul (6) je siguran da tamo žive: "Astronauti."

Branimir (6) je produbio temu i kaže: "Drugi planet je isto Zemlja." a

Leon (6) nadopunjuje: "Nema trave, samo nebo.", dok je

Branimir (6) zaključio priču: "Rupe i kamenja."

Što je internet?

Dobro upućena **Jelena (6)** zna da je to: "Kad se igra igrice."

Sara (6) kaže: "Traži se nešto za posao i recepte."

Matej (6) je objasnio putanju i domenu: "Prvo napišeš nešto i kroz internet te dovede na to što upišeš. Utipkaš, napišeš, onda neka kockica stavi gdje će ta slova biti i to je to."

Branimir (6) je slikovito opisao: "Kada se igraju igrice na kompjuteru. Kroz žice od struje uđe u kompjuter, struja je kao more, onda riječ putuje kao brod po moru."

Marina (6) je potkovana u društvenim mrežama i zna: "To je kada se netko dopisuje."

Viktorija (6) ima drugačije znanje: "Internet je kad možeš gledat crtice."

Damijan (6) je neumorno dizao ruku i žarko nam htio nešto reći, kada je došao na red važno je rekao: "Neću ništa reći, samo me svrbi ispod pazuha." Na kraju je

Bartul (6) zaključio: "Slušaju se pjesme."

Što je brak?

Branimir (6) elaborira: "Ili momak ženu ili momak curu, kad su u vezi pa se vjenčaju."

Mate (6) ukratko: "Kad se muž i žena lipo ožene i to je brak."

Sara (6) se meškolji, diže ruke, premješta se... kada je na nju došao red rekla je: "Ja ću se samo protegnut."

Lucijana (6) se mudro pita: "Je li to mrak?"

Đana (6) je sa sigurnošću ustvrdila: "Kad se neko vjenča."

Što je horoskop?

Branimir (6) koji ima odgovor skoro na svako pitanje: "Za gledat u daljinu."

Damijan (6) je pojasnio: "Teleskok."

Bepo (6) je nešto detaljniji u objašnjenju pa kaže: "Kad nešto želiš gledat iz daljine pa ne vidiš samo uzmeš to."

Mate (6) se ne slaže s njihovim odgovorima pa kaže: "Nešto za što treba doktor."

Preslatki **Duje (4)**, najmanji u grupi, skupio je hrabrost i prvi se put javio: "Jedan, dva, tri i onda nešto izbroji."

Što radi predsjednik države?

Branimir (6): "Vlada državom."

Duje (4) još uvijek na krilima hrabrosti, objašnjava: "Zapovijeda svojim slugama i ima vitezove."

Naravno, **Branimir (6)** zna i više: "Sluge su ministri."

Imaš li momka ili curu?

Jelena (6) nema momka, ali ima nekoga tko joj mnogo znači: "Ja imam rodicu i rođaka."

Branimir (6) misli: "Mi smo premladi," a

Mate (6) ga nadopunjuje: "Za to treba imat 52 godine." Slaže se s njim

Branimir (6): "Djeca se mogu zaljubiti, ali se ne mogu vjenčat." E, kada smo došli do zaljublivanja

Damijan (6) se sjetio: "Moja se sestra zaljubila u nekog pjevača."

Sara (6) je iskreno posvjedočila: "Bila sam zaljubljena u jednog Jerka s Brača koji živi kraj drvenih vrata sa željeznom kvakom."

Kada počinje ljeto?

Damijana je (6) riječ ljeto ponukala da obznani: "Meni je mama ubila komarca."

Jelena (6) se dobro snalazi među godišnjim dobima i objašnjava: "Iza proljeća. Proljeće završava kada počinje ljeto."

Bartul (6) ljeto povezuje s najdražim sportom: "Kada se igra nogomet u kratke rukave."

Sara (6) uz ljeto vezuje bazenski sport: "Igra se vaterpolo."

Šećer na kraju: Što ćeš biti kad odrasteš?

Sara (6): "Veterinarka jer volim životinje."

Damijan (6): "Zubar, jer kad sam išao u crkvu sestra je to našla na mobitelu."

Ivan (6): "Kolovođa jer on vozi vlak."

Bartul (6): "Pilot. Volim biti u zraku."

Leon (6): "Nogometaš. Volim igrati nogomet."

Bepo (6): "Plovit ću morem jer to radi moj otac."

Lana (6): "Frizerka jer najviše volim šišati."

Marina (6): "Volila bih biti plesačica jer volim plesati."

Matej (6): "Nogometaš jer sam naučio finte."

Marina (6): "Plesačica i zoološka. Zoološka čuva životinje."

Zara (6): "Odbojkašica jer znam dobro skakat."

Lucijana (6): "Sportašica koja trči."

Sara (6): "Balerina. Jer sam gledala balet Orašar."

Naše druženje bližilo se kraju. Dok smo se polako pozdravljali s dragim malim/velikim susjedima, nježni je glasić rekao ono što je dugo nosio u sebi

Renco (4): "Kad narastem bit ću tata djecama."

Male prijatelje iz vrtića nismo fotografirali. U skladu sa Zakonom o zaštiti osobnih podataka djece. Naša učenica, Marija Petrović, I. razred Škole likovnih umjetnosti ilustrirala je ove stranice.

Uredništvo

Marija Petrović

*Brodovi u njoj vječno miravaju
Kako se brodi,
Al njihova sidra mirno poživaju
U plitkoj vodi.*

*I tako u snovima gledaju sreću,
A ploviti se boje.
Na jarbole šarene zastave meću
I – stoje*

Iz pjesme: Dobriša Cesarić, Mrtva luka